

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 460

De uitvinding van Bernard Reeve

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE UITVINDING VAN BERNARD REEVE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Arthur Walker beleëft
een verrassing.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Ongeveer in het midden van de vijfde Avenue te New-York bevindt zich de groote juwelierszaak van Arthur Walker.

Ofschoon de winkel zich daar nog slechts eenige jaren bevindt, mag Walker zich reeds verheugen in een zeer uitgebreide cliënteel, want hij mocht er zich op beroemen, in zijn met verfijnde weelde ingerichten winkel, die er uitzag als een fijne salon in het huis van een rijkwaard, steeds de allernieuwste en kostbaarste snufjes voorradig te hebben.

Hij was de man, die het eerst de buitengewoon kleine en platte horloges in den handel bracht, voornamelijk voor dames, die aanstonds furore maakten en waarvan hij er een groote verscheidenheid uit Zwitserland had laten komen.

De minsten, die eenvoudig van goud gemaakt waren en zonder versiering, kostten nog honderd dollars, maar men kon bij hem ook terecht voor eenige duizenden dollars, waarvoor men dan een met diamanten bezet uurwerk zijn eigendom mocht noemen.

Hij was 't dan ook, die het eerst begrepen had welke koopjes hij kon doen, zoodra de revolutie in Rusland was uitgebroken, toen de communisten, aldus de gelijkheid der standen demonstreeënd, stalen als raven en voor milliarden aan edelsteenen roofden, niet alleen van de rijken en edellieden, maar ook en in het bijzonder van de Romanoffs, nog voor deze hun vreeselijk einde vonden, afgemaakt als dieren in een smerige schuur.

Bij groote vrachten tegelijk gingen die diamanten, paarden en andere sieraden het land uit en de opbrengst moest strekken om de kas der Bolsjewistische Regeering te stijven, waarvan de bodem maar al te spoedig te zien kwam.

Dit gold natuurlijk slechts voor de juweelen, welke de opbrengst vormden van den georganiseerden, men zou kunnen zeggen den officieelen diefstal, die met een stadhuiswoord „inbeslagneming” werd genoemd. Hoeveel er echter geroofd werd en verborgen door Revolutionairen die geen oogenblik van zins waren het geroofde

ten bate van de Natie aan te wenden, dat zal wellicht nooit bekend worden, maar men kan veilig aannemen dat er voor tientallen millioenen aan diamanten in den Russischen bodem verborgen is.

Maar de diamanten der Romanoffs waren allen, als men het zoo noemen mag, in veilige handen terecht gekomen en ook die gingen geleidelijk de grens over en werden, voor een groot deel over Nederland, over de geheele wereld verspreid.

Ook de kroonjuweelen gingen denzelfden weg op, op slechts zeer weinige stukken na; die voorloopig bij wijze van curiositeit in het Kremlin te Moskou werden bewaard.

Welnu, Walker was een van de eerste geweest, die van dezen uitvoer van diamanten lucht had gekregen en hij had dadelijk zijn commissionair telegrafisch opdracht gegeven, beslag te leggen op alles wat hem aan Russische, maar vooral aan Czaristische juweelen onder de oogen mocht komen.

De commissionair was een vlijtig en flink man en hij arbeidde tot volkomen tevredenheid van zijn principaal, met het gevolg dat reeds weinige maanden later menige Dollarprinses in het land der onbegrensde mogelijkheden pronkte met juweelen, die nog slechts weinige jaren geleden boezem, armen en polsen hadden gesierd van deze of gene grootvorstin, wier gebeente nu reeds lang onder de bevroren aarde van Rusland lag.

En hij maakte een zoet winstje, de heer Arthur Walker, daarvan kon men verzekerd zijn!

Hij was op zeer bescheiden voet begonnen, ongeveer tien jaar geleden, maar zijn scherpzinnigheid, zijn koopmanstalent, zijn hoffelijke manieren en de wijze, waarop hij zijn klanten wist te ontvangen, hadden hem spoedig vooruit gebracht en zelfs in de hoofdstad waren er slechts zeer weinige juweliers aan te wijzen, die met hem konden wedijveren.

De façade van de juwelierszaak van de vijfde Avenue had vier groote ramen, voorzien van spiegelruitjes van bijna twee centimeters dikte.

Daarachter waren, door een etaleur die een ministers-salaris verdiende, op zeer smaakvolle wijze eenige sieraden tentoongesteld. — Rivières, armbanden, eenige ringen, een diadeem...

Men trad den winkel binnen door een van die draaiende deuren, welke men in Amerika

zoo veelvuldig aantreft en die onmiddellijk kon worden vastgezet door een der bedienden, die zich achter de fraaie mahoniehouten toonbanken bevonden.

Maar dit was niet het eenige verdedigingsmiddel van Walker, die wijs was geworden door de inbraken en de brutale aanslagen der laatste jaren.

Want de druk op een kleinen hefboom, achter de toonbank verborgen, was voldoende om een zwaar rolluik van ijzer snel te doen oprijzen voor ieder der vier groote vensterruiten.

Bij den eersten hamerslag op de dikke vensterschijven was een enkele druk op dien hefboom dus voldoende om verder iedere poging tot verbrijzeling van de ruiten nutteloos te maken.

Voorts spreekt het van zelf dat Walker in directe telefonische verbinding stond met het hoofdbureau van politie, zoodat het niet noodig was, dat hij eerst de Centrale opbelde.

Maar van die afweermiddelen bemerkten de klanten van Walker niets — dat zou hen slechts onaangenaam stemmen, zoo meende de juwelier, niet geheel ten onrechte.

Wanneer men eenmaal de groote draaideur gepasseerd was, bevond men zich in den winkel, eigenlijk een groote zaal, die geheel met een fraaie soort mahoniehout beschoten was en waarvan de vloer belegd was met een zeer kostbaar Perzisch tapijt.

Ter weerszijden stonden eenige vitrines, waar op donker blauw fluweel de sieraden tentoongesteld waren en achterin bevond zich de toonbank, een zeer fraai meubel, waarin achterin laden waren gemaakt, welke met een enkele beweging in geval van een overval allen tegelijkertijd konden worden gesloten en waarin zich de kostbare stukken bevonden.

Daarachter bevond zich nog een derde vitrine, en achterin den winkel begon de breede trap, die naar de particuliere woning en het kantoor van Walker, zoowel als naar de kantoorlokalen van het personeel leidden, dat uit ongeveer tien koppen bestond.

Rechts van den winkel was een weelderig gemeubeld vertrek, waar Walker zijn rijkste klanten placht te ontvangen en waar hun ook zijn kostbare stukken werden getoond.

En links was een klein vertrek waar een viertal zeer geoeffende werklieden zaten, waar-

van er twee rechtstreeks uit Amsterdam waren overgekomen, die de reparaties moesten verrichten, steenen zetten en andere werkzaamheden moesten doen.

Dit vertrek ontving zijn licht door een hoog door tralies beschermd raam, dat uitzicht gaf op de ruime binnenplaats.

Meestal waren er een vijftal personen in den winkel, om de klanten te ontvangen en zij waren gekozen onder de beste verkoopers van geheel New-York.

Des winters kon de winkel verlicht worden door een prachtige elektrische kroon, die in het midden van de zoldering afhing en door een aantal sierlijke wandlampen.

Het was op een dag in het vroegste begin van de lente en voor het eerst sedert langen tijd scheen de zon weder, ofschoon het nog bitter guur was, toen de draaideur van de winkelierszaak langzaam openging en er, na eenige aarzeling, een man binnentrad, die dadelijk de aandacht trok van den chef de reception, een uiterst deftig heer in gekleede jas en met een gouden lorgnet op, een aandacht die niet van vriendschappelijken aard was, want de man die zooveen was binnengetreten, was niet van dezulken, die in een juwelierswinkel welkom zijn.

Hij zag er inderdaad armzalig genoeg uit in zijn tot den draad versleten pak, waarover hij een dunne, door weer en wind verkleurde demi droeg, zijn bemodderde pantalon, die maar al te duidelijk aantoonde dat hij te voet was gekomen, zijn vormelooze deukhoed en zijn verfrommeld dasje onder de slappe boord.

De leeftijd van den man was onzeker.

Hij had evengoed vijftig als zestig jaar kunnen zijn — maar jong was hij in ieder geval niet meer.

Zijn wangen waren ingevallen, zijn diep in de kassen schuilende oogen hadden een koortsachtigen glans en zijn spaarzaam haar was reeds geheel vergrijsd.

Hij keek een oogenblik besluiteloos rond, trad toen op den chef toe en vroeg, met een tamelijk sterk buitenlandsch accent, maar in goed Engelsch:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — zoudt gij mij willen zeggen of ik mijnheer Arthur Walker een oogenblik zou kunnen spreken?

De chef, Newberry geheeten, die den bediende achter de toonbank reeds een snellen wenk had gegeven, een soort stormwaarschuwingssein, nam

den bezoeker nog eens goed van top tot teen op, voor hij langzaam zeide:

— Ik weet niet of mijnheer Walker op het oogenblik wel vrij is. Kunt gij mij misschien niet zeggen wat de zaak is?

— Neen, mijnheer! antwoordde de bezoeker haastig. Ik kan alleen met mijnheer Walker zelf spreken. Het geldt een zaak van zeer groot gewicht. Ik kom hem.... een koop voorstellen!

Dit nu was niet bepaald geschikt, het wantrouwen van Newberry te verdrijven!

Deze sjovele man, die er uitzag alsof hij in geen dagen behoorlijk had kunnen eten, zou iets te verkoopen hebben?

Dat kon onmogelijk in den haak zijn, meende de chef en nogmaals schoot zijn waarschuwend blik in de richting van den bediende achter de toonbank.

Maar er bevonden zich op dat oogenblik volstrekt geen andere personen in den winkel en er was dus voorloopig geen reden tot ongerustheid.

De man was alleen en kwade bedoelingen scheen hij niet te hebben.

De chef keek nog eens aandachtig naar buiten, om te zien of daar soms verdachte personen stonden en hernam toen, na den bezoeker nog eens scherp te hebben opgenomen:

— Kunt gij mij tenminste niet zeggen wat het voorwerp van die handelszaak is? Hebt gij iets te koop? Wilt gij u van een sieraad ontdoen?

— Zoo is het!

— Wat is het dan?

— Een diamant!

Newberry zweeg even, vast besloten dadelijk de politie op te bellen en toen vroeg hij:

— Hoe is uw naam?

— Reeve — Bernard Reeve!

— Zijt gij een Engelschman of een Amerikaan? Het komt mij voor, alsof uw accent —

— Ik — ik ben Engelschman van geboorte althans, maar ik heb bijna mijn geheele leven in Frankrijk doorgebracht! Zoudt gij nu mijnheer Walker niet willen waarschuwen?

Nog aarzelde Newberry, toen de juwelier zelf een einde aan de zaak maakte door de breede trap af te dalen en den winkel binnen te treden.

Walker was op dat tijdstip van zijn leven een watervlug, levendig heertje van vijfenveertig jaar, klein, met doordringende kraaloogjes als van een muis, keurig gescheiden, nog gitzwart

haar, met een uitstekend onderhouden puntbaardje en fijne witte handen, waarop hij zeer trotsch was en waaraan hij zelfs geen ring wilde dragen, teneinde den fraaien vorm van zijn vingers ongeschonden te bewaren.

Hij droeg een keurige tailleur jacquet, over een parelgrijs vest, zijn geliefkoosde dracht, ook in den morgen.

Hij bleef een oogenblik staan, keek naar den bezoeker, kwam haastig naderbij en vroeg kortaf:

— Wat is er?

— Deze man wenscht u te spreken, mijnheer! antwoordde Newberry. Hij zegt dat hij iets te verkoopen heeft.

Nu was Walker weliswaar op dat oogenblik reeds meermalen millionnair, maar hij was nog altijd zoo verzot op koopjes, als in het begin van zijn loopbaan, toen hij nog een klein onaanzienlijk zaakje had in het Westen van de stad, met een omzet van een paar honderd dollars in de week.

Ook hij nam Reeve eens scherp op, vroeg hem naar zijn naam, gaf Newberry een snellen wenk en zeide toen tot den bezoeker:

— Wees zoo goed, mij even voor te gaan naar mijn kamer.

En hij wees op de deur van het particuliere spreekvertrek, hetwelk nog een tweeden uitgang had, ten behoeve van personen, die iets kostbaars kwamen verkoopen en liever niet gezien werden.

En terwijl Reeve verlegen naar den grond staarde en blijkbaar onder den indruk van de weelde, die hem omgaf naar de deur schreed, wendde Walker zich tot Newberry en fluisterde hem snel toe:

— Wacht nog even met het opbellen van de politie — je weet dat ik er een hekel aan heb, haar noodeloos lastig te vallen!

— Is u tenminste gewapend? vroeg de chef, die er allesbehalve mee scheen ingenomen te zijn, dat zijn patroon dien haveloozen man ontving.

— Ja, ik heb mijn revolver in mijn zak en ik zal de deur open laten staan!

En hij ging Reeve achterna en trad bijna tegelijk met dezen het ruime vertrek binnen.

Hij bleef staan, bood ook den bezoeker geen stoel aan, maar vroeg kortaf:

— Wat is er van uw verlangen?

Reeve scheen even te aarzelen en vroeg toen:

— Gij koopt immers diamanten?

— Dat is te zeggen, als ze mooi zijn en als... nu, wanneer de bezitter...

— Ik begrijp al wat gij zeggen wilt, mijnheer Walker! viel Reeve hem haastig in de rede. Maar gij behoeft u niet ongerust te maken, wat ik u heb aan te bieden is mijn onvervreemdbaar eigendom, ik heb den steen niet gestolen!

— Dat wilde ik ook niet zeggen! hernam Walker op levendigen toon. Ik denk er niet aan u bij voorbaat te wantrouwen! En laat mij nu den steen maar eens zien.

Reeve stak een bevende hand uit, opende achtereenvolgens zijn overjas, zijn colbert en zijn vest, maakte het knoopje los van een klein zakje aan de binnenzijde van het vest en haalde daaruit een in bruin papier gewikkeld pakje.

Hij maakte het papier los en daar schitterde met buitengewonen glans een diamant ter grootte van een duivenei op het bruine papier, zoo schoon, dat Walker een kreet van verbazing en bewondering slaakte en dadelijk een en al aandacht werd.

Hij nam den diamant met zijn fijne, witte vingers behoedzaam van het papier, legde hem op een met zwart fluweel overtrokken plankje, dat hij uit de lade van een kleine secretaire had genomen en bekeek hem met het oog van den kenner.

Hij draaide den diamant, die een onregelmatigen vorm had, ofschoon hij geslepen was, om en om, beschouwde hem langen tijd door den loupe en zuchtte nu en dan van bewondering.

De steen had een eigenaardige licht gele kleur, het water was onberispelijk, het was zonder eenigen twijfel een der schoonste diamanten, welke deze kenner van edelgesteenten ooit onder de oogen had gehad.

Maar eensklaps trok hij een andere lade van zijn secretaire open, nam er een vel papier uit en mompelde half voor zich heen:

— Excuseer mij een oogenblik!

Hij had een lijst in de handen, zooals iedere groote juwelier er een bezat en waarop de juweelen stonden vermeld, welke door de politie als verloren of gestolen waren opgegeven en het was een zeer lange lijst.

Walker liep haar vlug door, sloot haar toen weder weg, in dat opzicht gerust gesteld, bekeek den diamant nogmaals, hief toen het hoofd met een ruk op, om Reeve doordringend aan te zien en vroeg toen:

— Hoe komt gij aan dien steen?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Walker, maar op die vraag wensch ik niet te antwoorden! zeide Reeve zacht, maar op vasten toon. Ik heb hem niet gestolen en hij is ook niet van diefstal afkomstig, laat u dat voldoende zijn! Vindt gij den steen schoon?

Hij had zijn brandende oogen op het gelaat van den juwelier gevestigd en het was alsof hij aan een groote ontroering ten prooi was.

— Het is een der fraaiste steenen, die ik in langen tijd gezien heb! riep de juwelier uit.

Zijn koopmanshart sprak en hij begreep aanstonds, dat hij hier een voortreffelijken koop kon sluiten, die hem zeker geen windeieren zou leggen, te oordeelen naar het uiterlijk van zijn bezoeker.

De steen kwam niet op de lijst der gestolen juweelen voor, hij kon zich dus als gedekt beschouwen en bovendien niemand behoefde immers te weten, dat hij den diamant had gekocht van een man, die er in het geheel niet naar uitzag alsof hij den bezitter van zulk een kostbaren steen zou zijn.

Hij aarzelde dan ook niet langer, maar begon de onderhandelingen.

— Kan ik naar u laten informeeren?

— Dat kunt gij!

— Uw naam en adres?

— Bernard Reeve, Harlemstreet 19.

— Wat vraagt gij voor den steen?

Reeve scheen een oogenblik in verwarring te zijn, aarzelde en zeide toen op eenigszins schorren toon:

— Ik, ik ben niet zoo nauwkeurig op de hoogte, maar ik zou meenen dat... tien duizend dollar bijvoorbeeld...

Walker kon een schreeuw van verbazing onmogelijk onderdrukken.

De man moest krankzinnig zijn!

Zelfs wanneer deze steen nog iets verloren had door hem in briljantvorm te slijpen, zou hij op zijn minst twee honderd duizend dollar waard zijn, door zijn grootte, zijn verblindenden glans en zijn zeldzame kleur!

En deze man vroeg er tienduizend dollar voor.

Dan moest hij ook wel zeer onkundig zijn op het gebied van edelgesteenten, en zelf niet weten welk een schat hij in dezen diamant bezat.

Maar Walker was voor alles zakenman en hij had spoedig spijt van zijn uitroep van verbazing.

Hij deed alsof hij den diamant nog eens nauwkeurig onderzocht, ging met zich zelf ten rade of hij deze wat gevaarlijke zaak zonder vrees voor onaangename gevolgen kon op touw zetten en zeide toen eensklaps:

— Ik geef er u twintig duizend voor! Nu zult gij u wel niet beklagen! Het is werkelijk een zeer schoone steen!

Reeve verbleekte even en deed een stap achteruit, terwijl zijn zwarte oogen een bijna verschrikte uitdrukking kregen.

Toen zeide hij heesch:

— Ik neem uw bod aan! Betaalt gij contant?

— Met een cheque, is dat goed?

— Dat zal wel goed zijn! hernam Reeve met een flauwen glimlach.

Bevreesd dat het koopje hem nog op het laatste oogenblik zou ontgaan, haalde Walker haastig zijn cheque-boek te voorschijn, vulde een cheque ten bedrage van twintig duizend dollar op een bekende bankiersfirma in en stak haar Reeve toe, terwijl hij met een kort lachje zeide:

— Ziedaar, mijnheer Reeve! Wilt gij, wat ik u verzoeken mag, deze kwitantie voor mij teekenen?

Hij stak Reeve een vulpenhouder toe en deze schreef zijn naam onder aan de kwitantie, met groote krachtige letters.

Walker slaakte een zucht van verlichting — hij was nu in alle richtingen gedekt.

Hij vouwde de kwitantie op, stak haar in zijn binnenzak, stak Reeve met een joviaal gebaar de hand toe en zeide:

— Mijnheer Reeve — het was mij aangenaam! En — mocht gij nog eens zulk een fraaien steen te koop hebben, kom dan gerust bij mij — ik zal hem u gaarne atkopen!

Reeve keek den juwelier een oogenblik met een zonderlingen blik aan en zeide toen:

— Ik houd u aan uw woord, mijnheer Walker. Ik kan u nog meer diamanten leveren — nog grooter dan deze — en zooveel als gij er zelf maar hebben wilt.

Hij had zijn vettigen hoed afgenomen en verliet het weelderige vertrek, waar hij Walker in een toestand van de grootste verbazing achterliet.

Hoofdstuk II.

De Gele Diamant.

Sedert eenige dagen prijkte de kostbare diamant, na door een der beste werklieden van Walker overgeslepen te zijn, in al zijn glans achter een der etalagevensters, op een kussen van zwart fluweel, dat zijn schittering daar des te meer liet uitkomen.

En Walker wreef zich in de handen, want nog zelden had hij zulk een voordeeligen koop gedaan.

Talrijke voorbijgangers bleven stilstaan om naar dit prachtstuk te kijken, en menig vrouwen-oog wierp er een hebzuchtigen blik op, terwijl haar echtgenooten verschrikt doorliepen, ontzet door het denkbeeld, dat zij de reusachtige som zouden moeten betalen, welke Walker ongetwijfeld voor dezen diamant zou vragen.

En onder dengen, die den steen met groote aandacht bekeken, bevond zich John Raffles.

De stoutmoedige avonturier bevond zich sedert eenigen tijd in Amerika, waar hij in het hooge Noorden, ver over de Canadeesche grens, eenige gevaarvolle avonturen had beleefd in gezelschap van zijn trouwen vriend Charly Brand en zijn chauffeur James Henderson, die eveneens een ware vriend voor hem was geworden in den loop der jaren, want talloos waren de gevaren geweest, welke deze drie mannen te samen hadden gedeeld.

Sedert een paar dagen was Raffles naar New-York teruggekeerd en uit den pelsjager met zijn zware vracht van bont, om zich tegen de verschrikkelijke koude te kunnen beschermen, die daar nog in Maart heerschte, was weder de elegante sportsman geworden.

Hij was voornemens nog enkele dagen te New-York te blijven en dan weder naar Londen terug te keeren — eenige ervaringen rijker en eenige tienduizenden dollars ontnomen aan een bende goedzoekers, die zeker niet beter verdiënd hadden!

Raffles en Charly hadden hun intrek genomen in het Astor Hotel, aan de vijfde Avenue gelegen en het kon dus niet anders of de Gentleman-Inbreker was een van de eersten, die den schoonen gelen diamant te zien kreeg.

En nauwelijks had hij hem ontwaard, of Raffles kwam tot het inzicht, dat zijn terugreis naar Londen volstrekt geen haast had en dat hij, nu hij toch eenmaal in het land van den Dollar was, op zijn gemak de schoonheden van het land kon bewonderen — en daartoe behoorde toch ongetwijfeld die schitterende steen.

Charly Brand was met dit uitstel minder ingenomen, want hij erkende het ruitelijk — hij gaf aan zijn eigen land de voorkeur boven dat van Uncle Sam, ofschoon hij de aantrekkelikheden van de Unie volstrekt niet onderschatte.

Raffles en hij hadden eenige heerlijke weken van opwindend jachtvermaak doorgemaakt in Alaska — en de jonge man was van oordeel, dat, nu die vakantie voorbij was, niets hun vertrek naar het vaderland meer in den weg stond.

Misschien lag deze antipathie van Charles Brand deels in de omstandigheid dat hij en Raffles en niet minder James Henderson te New-York eenige van die avonturen hadden beleefd, welke men niet zoo spoedig vergeet, daar zij leven of dood betreffen — avonturen, die nog zeer versch in het geheugen liggen van de New-Yorksche politie-autoriteiten.

Immers, het was de Groote Onbekende geweest, de lang gezochte Lord Edward Lister, de slimme, stoutmoedige Gentleman Dief, die er niet weinig toe had bijgedragen, een einde te maken aan het bestaan van een hoogst gevaarlijke bende, „Het Kwade Oog”, door tot twee malen toe de aanvoerders van dat moorddadige genootschap in handen van de politie over te leveren.

Dat alles was een paar jaar geleden, maar Charly had er nog geen enkele bijzonderheid van vergeten, hoe gering ook en niet zonder een huivering dacht hij aan dien tijd terug — toen Raffles een strijd op leven en dood voerde met een groote overmacht van bloeddorstige schurken, die zelfs voor de afschuwelijkste misdaden niet terugdeinsden.

En daarom was het steeds met een heimelijken afkeer dat hij den voet zette op Amerikaanschen

bodem, al wist hij zeer wel, dat het volkomen onmogelijk zou zijn, zelfs voor het scherpste misdadigersoog, om in den elegant gekleeden vreemdeling, die zich onder den naam van graaf Palmhurst in het vreemdelingenboek had laten inschrijven, den doods vijand van de zoeven genoemde bende te herkennen.

Charly Brand had den blik opgevangen, dien Raffles op den kostbaren steen wierp.

En hij slaakte een diepen zucht, want hij kende Raffles en hij had de beteekenis van dien blik maar al te goed begrepen.

Toch trachtte hij zijn stem onbevungen te doen klinken, toen hij dien ochtend eenige huizen verder de vraag stelde:

— Wanneer je hier nog iets van belang te doen hebt, Edward, dan mag je dat wel spoedig verrichten, want morgenochtend vertrekt onze boot!

— Ik denk dat ik die boot oversla! zeide Raffles kalm.

Charly had het antwoord verwacht, maar hij beheerschte zich en vroeg op onschuldigen toon:

— Ben je van plan veranderd? Wil je hier nog een boot overblijven?

— Een of twee — misschien nog wel drie, naar gelang der omstandigheden! antwoordde Raffles bedaard.

— Maar waarom dan toch wel? riep Charly, nu een weinig ongeduldig uit. Wij hebben hier toch niets meer te doen?

— Toch wel! Wij hebben een voornaam ding vergeten!

— Maar wat dan toch?

— Dien gelen diamant weg te nemen! antwoordde Raffles laconiek.

Het bleef geruimen tijd stil en pas vele tientallen meters verder vroeg Raffles:

— Heb ik je met mijn opmerking gekrenkt, mijn waarde?

— Je weet heel goed hoe ik over deze dingen denk, Edward! antwoordde Charly op zachten toon en even hadden zijn groote blauwe oogen een droevige uitdrukking. Maar daarvan afgezien — ik begrijp je volstrekt niet! Wanneer je dan dit beroep wilt blijven uitoefenen — doe het dan tenminste zoo dat de kans op ontdekking zoo gering mogelijk is!

— Waar zou zij geringer kunnen zijn, dan in een land waar wij als vreemdelingen zijn gekomen? hernam Raffles. Te Londen moet ik voortdurend een rol spelen, hier ben ik eenvoudig

een vreemdeling, iemand die voor zijn genoegens reist, een tourist die door niemand verdacht wordt, volkomen vrij in mijn bewegingen! Daarenboven, die steen lokt als het ware uit tot diefstal, om dit leelijke woord nu eens te gebruiken! Hij zal gemakkelijk een weinig te veranderen zijn en ik schat zijn waarde dan nog op minstens honderd vijftig duizend dollars! Denk eens aan, Charly, hoeveel ellende daarmee te lenigen valt, hoeveel tranen men daarmee kan drogen, hoeveel onrecht daarmee hersteld kan worden! Kom, wij zullen eens op onze schreden terugkeeren en den steen nog eens bekijken.

— Je zult toch den winkel niet ingaan? vroeg Charly verschrikt.

— Waarom niet? Daar is volstrekt geen gevaar bij! Ik zou dien steen gaarne eens van dichtbij bezichtigen. Ik wil ook weten wat onze vriend Walker er voor vraagt!

Charly gaf geen antwoord, want hij begreep wel dat het van dit oogenblik af volkomen nutteloos was, te willen trachten, Raffles van zijn voornemen te willen terughouden.

Een langdurige vriendschap, een studie van jaren van Raffles' karakter, had hem de overtuiging geschonken, dat deze nimmer van een eenmaal opgevat plan afweek, tenzij de omstandigheden de uitvoering volstrekt onmogelijk maakten, maar dat zou Raffles slechts in het uiterste geval van noodzaak toegeven en menigmaal was het dan juist zoover gekomen, dat hij er bijna zijn vrijheid bij had ingeschoten, zijn vrijheid, het geheim van zijn leven en nog heel wat andere dingen, die onontbeerlijk waren voor de taak, welke deze zonderlinge philanthroop zich zelf op de schouders had gelegd.

En zoo trad hij dan aan de zijde van Raffles den winkel binnen, zich zelf volkomen meester, de hoffelijke secretaris van mijnheer den graaf, die ook een weinig diens vriend is en zich wel enkele familiariteiten mag veroorloven.

Wat Raffles aangaat, hij was inderdaad de rijke Engelsche graaf, die voor zijn genoegens wat rond reist, hooghartig, koel, op een afstand.

Er kwam dadelijk een winkelbediende toelopen, die vroeg wat de heeren wenschten.

Raffles wees met zijn wandelstokje naar het etalageraam, dat aan de winkelzijde met een dik houten schot was afgesloten en zeide:

— Ik zou dien gelen diamant gaarne eens van dichtbij willen zien!

De bediende liet vlug, zonder dat het moest opvallen, zijn blik over het gelaat en de kleding van de beide mannen glijden en wenkte toen, naar hij meende, onmerkbaar twee van de andere bedienden om naderbij te komen, terwijl hij op beleefden toon zeide:

— Ik zal aanstonds den chef gaan halen, mijnheer, het is ons streng verboden den steen te toonen, zonder dat hij er bij is! Wees zoo goed een oogenblik plaats te nemen!

En hij geleidde Raffles en Brand naar een paar gemakkelijke fauteuils, waarin de klanten konden uitrusten, die ergens op moesten wachten.

Daarop ging hij heen en keerde even later met Newberry terug, terwijl de twee bedienden schijnbaar toevallig een weinig in de buurt van de etalagekast bleven.

De chef de reception was waarschijnlijk reeds op de hoogte gebracht, want hij kwam handen wrijvend op Raffles toe en zeide, na snel het uiterlijk van den bezoeker te hebben getaxeerd:

— Er is geen bezwaar tegen, mijnheer, om aan uw verzoek te voldoen! Wij zullen u den gelen diamant toonen!

Hij wisselde op zachten toon eenige woorden met den bediende, die hem gehaald had en deze ging de etalagekast aan de achterzijde openen, om er den gelen steen uit te nemen.

De chef wierp een blik in de richting van de toonbank en Raffles had niet moeten zijn wie hij was, wanneer hij al deze vlugge seinen en teekens niet begrepen had.

Zoo wist hij thans, alsof hij er zelf bevel toe had gegeven, dat de draaideur was vastgezet en dat die niet geopend zou worden, voor de steen weder op zijn plaats lag.

Wel kon men de deur van de straatzijde af openduwen, maar teruggaan was onmogelijk.

En nu kwam Newberry met den gelen steen op het kussen aandragen en tegelijkertijd, schijnbaar onopzettelijk, omringden de overige bedienden de kleine groep, zooals in den laatsten tijd, met het oog op de steeds talrijker wordende diefstallen altijd het geval was, wanneer in de juwelierswinkel een zeer kostbaar stuk moest worden getoond.

Het was zeer onaangenaam voor de eerlijke lieden, maar de goede moesten maar met de kwade lijden, dat was nu eenmaal onvermijdelijk.

Raffles deed echter alsof hij van deze kleine manoeuvre niets bemerkte en wijdde zijn aan-

dacht aan den prachtigen diamant, die daar zoo fel schitterde op het zwarte fluweel.

Hij vroeg de loupe terleen, bekeek daardoor den steen en riep vol bewondering uit:

— Gij hebt daar waarlijk een prachtstuk, mijnheer! Voor welken prijs verkoopt gij dien diamant?

— Mijnheer Walker heeft den prijs op tweehonderd duizend dollar gesteld, mijnheer! antwoordde Newberry.

— Dat is niet te veel! En hebben zich in het geheel nog geen gegadigden voorgedaan?

— Tot dusver nog niet, mijnheer! Ik wil niet verheelen dat losse diamanten veel minder gemakkelijk te verkoopen zijn dan colliers of in ringen gezette steenen. Men moet een groot liefhebber van juweelen zijn om een afzonderlijken diamant van zulk een grootte te koopen.

— Dat kan ik mij voorstellen! hernam Raffles. De steen is eigenlijk alleen maar bruikbaar om als sluitsteen te dienen voor een diadeem, of om aan een platinakettinkje om den hals te worden gedragen, voor een rivière is hij veel te groot.

Ik ben echter overtuigd, dat gij niet zoolang zult behoeven te wachten, alvorens gij dien prachtige steen zult hebben verkocht, er zijn zeer veel rijke lieden in New-York.

— Daarvoor koestert mijnheer Walker dan ook geen vrees, mijnheer! hernam de chef glimlachend. Wanneer gij echter behagen mocht scheppen in den steen, hij is nog vrij!

— Ik zal er mij eens op beslapen! zeide Raffles en nogmaals wierp hij een bewonderenden blik op den steen, Ik dank u voor de moeite, welke gij u gegeven hebt.

— Het vereischt volstrekt geen dank, mijnheer! zeide de chef met een beleefde buiging. Gaarne tot uw dienst.

De steen werd weder op zijn vorige plaats gelegd, er klonk een zacht knappend geluid, de deur was vrij gemaakt.

Raffles en Charly verlieten den winkel weder.

De eerste scheen in gedachten verdiept te zijn en zij hadden het hotel reeds bijna weder bereikt, toen hij opzag en op zachten toon zeide:

— Een buitengewoon schoon kleinood, een kostbare steen inderdaad!

— Dat geef ik toe, maar ik zou er heel wat voor over hebben, als ik wist, hoe jij dien diamant van plaats dacht te veranderen, van de uitstalkast in je zak?

— Ik geloof niet dat het zoo moeilijk zal zijn,

als jij je het voorstelt! hernam Raffles bedaard, Onderschat je eigen vingervaardigheid niet. Heb ik het niet zelf gezien, hoe je in een daghelder verlichte feestzaal den zwarten parel van den Radjah van Gwalipur hebt veranderd tegen een dito, die echter valsch en niet meer dan tien dollar centen waard was?

— Goed en wel, maar wij hadden die parel in ons bezit en ik zou wel eens willen weten hoe je hier aan een duplicaat van dien schoonen diamant zoudt kunnen komen?

— Ik geef toe dat het niet zoo gemakkelijk is en dat er wel een paar dagen zullen verloopopen, alvorens ik zulk een duplicaat heb kunnen vervaardigen. Te Londen zou ik er in mijn laboratorium in enkele uren een hebben gemaakt. Wij moeten roeien met de riemen die wij hebben en met een weinig goeden wil zullen wij wel slaagen. Alles wat ik noodig heb is wat kiezelzuur, zwavel, nikkelkristallen en zand!

— En een oven! riep Charly uit. Een oven, dien je kunt verhitten tot minstens zeventhonderd graden!

— Een laschapparaat zal het ook wel doen! zeide Raffles bedaard. Ik bedoel een van die toestellen om langs thermogenen weg zelfs staal te kunnen lasschen en een ontzettende hitte geven. Men kan zulk een toestel huren of koopen.

— En wil je die grap op je hotelkamer aanhalen?

— Doe niet zulke dwaze vragen! Daarvan is natuurlijk geen sprake! Maar wel kunnen wij een werkloods huren en daar snel den steen maken. Ik weet zeer goed, dat men bij een eenigszins nauwkeurige beschouwing ook zonder loupe het bedrog moet opmerken — maar dan hoop ik reeds buiten de deur te zijn.

— En als je er nog binnen bent?

— Die vraag wordt niet gesteld! viel Raffles hem kortaf in de rede. Mocht het geval zich voordoen — dan zal ik naar omstandigheden handelen.

— Je vat de zaak op met een luchthartigheid die mij van je verbaast, Edward! zeide Charly verwonderd. Het is alles vrij omslachtig, het stelt je bloot aan allerlei indiscreties van de zijde der politie en tenslotte kan het bedrog te vroeg bemerkt worden!

— Een enkele vraag, Charly. Zie jij kans, ongemerkt twee steenen met elkander te ver-ruilen?

— Dat durf ik wel zeggen!

— Dan is de zaak in orde en wij gaan onmiddellijk aan het werk. Ik heb nu nog een zeer duidelijke herinnering van den steen en daarvan moet ik gebruik maken.

En de mannen togen aan het werk.

Henderson verschafte hun eenvoudige kleedren, bij een uitdrager in een geheel ander gedeelte van de reuzenstad gekocht en hij zorgde ook voor een kleine werkplaats, die juist gedurende een enkele week vrij zou zijn en welker eigenaar al te verheugd was, die acht dagen huur te kunnen verdienen.

Ook huurde de chauffeur, die verstand van dergelijke dingen had, een laschapparaat en intusschen kochten Raffles en Charly, die zich op een eenzame plek ver buiten de stad binnen in een gehuurde auto vermomd hadden, voor minder dan tien dollar alles wat er noodig was voor het vervaardigen van die nageemaakte diamanten, welke op het tooneel vaak gedragen worden en die dikwijls zoo uitstekend zijn nagebootst, dat alleen deskundigen het bedrog kunnen opmerken.

In de werkplaats bevond zich een kleine smidse, een aambeeld en een werkbank en toen Raffles en Charly den volgenden dag aan het werk togen, ontstond er onder de vaardige vingers van den Gentleman-Inbreker, langzaam, zeer langzaam, een diamant, laagje voor laagje, totdat hij eindelijk grooter was dan de gele diamant van Walker.

De afkoeling duurde ruim twee dagen en toen begon het slijpen, hetgeen veel minder werk en tijd kostte dan het slijpen van echte diamanten, daar de nageemaakte dit gebrek hebben, dat zij veel zachter zijn en men er met een echten diamant een tamelijk diepe kras in kan geven.

Onder de kundigheden, welke Raffles zich had eigen gemaakt ten behoeve van zijn vreemdberoep, nam het kloven en slijpen van diamanten een voorname plaats in en het kostte hem dan ook niet veel moeite de facetten aan den nagemaakten gelen diamant te slijpen, welke hij ook bij den echten had waargenomen.

Tegen den avond van den derden dag was dit werk gereed.

En glimlachend legde Raffles den glimmend gepoetsten steen op een stukje zeemleer en toonde hem aan Charly, die een kreet van bewondering slaakte en uitriep:

— Als twee droppels water!

— Wanneer Walker en zijn chef evenzoo denken, dan zijn wij al geholpen! zeide Raffles droogjes. Wij zullen er trouwens morgen aanstonds de proef van gaan nemen.

— Maar zou het geen argwaan banen, als je opnieuw vroeg, den steen te zien?

— Ik ben ook volstrekt niet van plan, in dezelfde gedaante als graaf Palmhurst naar den steen te vragen! antwoordde Raffles. Dat zou inderdaad wat onvoorzichtig zijn. Neen, ik wil thans een eerwaardig grijsaard zijn met witte lokken — want het is merkwaardig, maar die boezemen menigeen het grootste vertrouwen in, ofschoon ik schurken gekend heb met een zwarte ziel, wier haar zoo wit was als sneeuw en die er uitzagen, zooals men zich heiligen pleegt voor te stellen! Men verwonderde er zich over, dat die lieden nog op de aarde rondliepen, daar zij reeds lang in den Hemel behoorden te zijn en toch hadden zij eenige misdaden op hun geweten, zoo afschuwelijk en zwart als men zich maar kan denken. Daarentegen heb ik een man gekend, met een gelaat, dat hem rijp deed schijnen voor de guillotine of den galg, een soort holbewoner, met breede kaken, een laag voorhoofd, vooruitstekende tanden, een platte neus en troebele, stekende oogjes — en edeler hart heb ik nooit gekend!

Hij was een man die meer goed deed in een week dan anderen in hun geheele leven. En in het geheim zonder veel omslag, als schaamde hij zich dat iemand met zulk een afstootend uiterlijk goed kon zijn! Ja vriend — de natuur maakt wel eens grapjes! Lucretia Borgia die haar vader, haar moeder, twee van haar kinderen — (tevens de kinderen van haar vader) en haar neef vergiftigde, ziet er op haar portretten een weinig onnoozel uit — het gelaat van een onschuldig boerinnetje — en van Nero zou men tegenwoordig gezegd hebben dat hij een gelaat had als een broodplank, wat de uitdrukking betreft! Maar nu genoeg gefilosofeerd, er is nog meer te doen!

Hij pakte den diamant zorgvuldig in en daarop verlieten de beide mannen de werkplaats, om buiten de stad hun vermomming te gaan afleggen en thans was het zwaarste werk gedaan, tenminste volgens Raffles, ofschoon Charly van een andere meening was.

Den volgenden morgen huurden de twee

vrienden opnieuw een auto, welke door Henderson werd bestuurd en reden naar een kleine plaats, op een half uur afstands van New-York, waar zij, aan den geheel verlaten oever van de rivier, op een eenzame plek hun uiterlijk een geheel nieuwe gedaanteverwisseling lieten ondergaan.

Het was nu een deftige oude heer, met een spiegelenden schedel, witte lokken en een witten baard, die hem tot ver over de borst viel, die, in gezelschap van een heer met een Japansch type en glanzend zwart haar in de auto stapte.

Charly had zich een bril met lichtblauwe glazen aangeschaft, zoodat de kleur van zijn oogen niet zoo gemakkelijk te onderkennen viel.

Henderson zelf had moeite, den stoutmoedigen avonturier te herkennen, in dien wit gebaarden heer.

Charly kreeg nu den diamant te bewaren en van dit oogenblik af vermande hij zich, daar hij maar al te goed begreep, dat een enkele vergissing, een te langzame beweging den geheelen toeleeg kon doen mislukken niet alleen, maar ook hen beiden in groot gevaar zou brengen.

Zeker, men zou niet aanstonds John Raffles in den dief vermoeden, maar desniettemin zouden er wegens poging tot diefstal voor hen beiden eenige maanden gevangenisstraf opzitten — en niemand kon zeggen tot welke ontdekkingen de politie in dien tijd kon komen. Alles kwam dus ditmaal aan op de wonderbaarlijke goochelkunst van Charly Brand en hij begreep dat hij zijn best moest doen.

De drie mannen hadden in het kleine stadje geluncht en het liep reeds naar vieren, voor zij weder in New-York terug waren.

Met opzet had Raffles een vrij druk uur uitgekozen, om zijn slag te slaan, daar men dan ook op anderen moest letten en Charly Brand zijn „verwisselingstour” met meer zekerheid en minder kans voor ontdekking zou kunnen verrichten.

Henderson kreeg last, de auto weder te gaan afleveren, want Raffles wilde hem niet in dit avontuur betrekken, daar het niet onmogelijk was dat voorbijgangers later zich de wachtende auto zouden herinneren en den reusachtigen chauffeur achter het stuur.

Zoo gingen zij dus te voet naar de vijfde Avenue en traden onvervaard den winkel van Walker binnen.

Daar zij er wel voor gezorgd hadden, een

deftigen indruk te maken, liet men hen niet lang wachten, maar de chef kwam zelf toelopen en wendde zich tot Raffles met de vraag waarmede hij hem kon helpen.

— Neem mij niet kwalijk als ik u ophoud, mijnheer! begon Raffles met een volkomen veranderde stem, zwaar en dreunend als van een oud-militair, maar ik zou wel gaarne den gelen diamant eens willen zien, dien gij sedert eenige dagen exposeert. Misschien koop ik hem — als huwelijksge Geschenk voor mijn dochter!

Maar de chef maakte een gebaar van teleurstelling en zeide:

— Wel, dat spijt mij bijzonder, mijnheer, maar de gele diamant is vanmorgen aan mijnheer Thomas Rixey verkocht en reeds aan hem afgeleverd.

Dat was een slag voor Raffles, maar geen spier van zijn gelaat bewoog en hij zeide slechts met een gebaar van berusting:

— Dat spijt mij bijzonder! Ik had juist gaarne dien steen gekocht, omdat hij iets merkwaardigs was — en mijn dochter is vooral gesteld op steenen die buiten het gewone kader vallen!

Op dat oogenblik ging de deur van het particuliere kantoor open en Walker verscheen op den drempel, die een schraal, goed gekleeden heer, met koortsachtige schitterende oogen en ingevallen wangen uitliet.

Daarbij maakte hij veel strijkages en zijn gezicht glom van voldoening en blijdschap.

En terwijl hij zijn bezoeker naar de deur geleidde, zeide hij, luid genoeg om door Raffles te worden verstaan:

— Ik hoop dat ik met uw blauwen diamant evenveel succes zal hebben als met den gelen, mijnheer Reeve. Gij zult nu wel over mij tevreden zijn en gij weet het, gij zult in mij altijd den man gevonden hebben, die uw diamanten koopt. Natuurlijk als gij er een redelijken prijs voor vraagt. Gij moet niet vergeten dat wij juweliers een risico hebben en hoeveel.... de rest ging verloren, want de beide heeren hadden nu de deur bereikt.

Maar Newberry, die het gesprokene eveneens gehoord had, hield Raffles, die zich reeds wilde verwijderen met een gebaar tegen en zeide:

— Een oogenblikje! Gij wildet iets bijzonders zien, nietwaar? Welnu, mijnheer Walker heeft zoeven een buitengewoon fraaijen diamant gekocht van den heer dien gij daar ziet vertrekken!

En hij wenkte Walker, fluisterde hem een paar woorden toe en vervolgde toen:

— Mijnheer Walker wil u den steen gaarne even toonen!

De juwelier ging heen, trad zijn kantoor binnen en keerde weder terug met een kleine sandelhouten doos.

Hij opende haar glimlachend, met schitterende oogen en op het donker glanzende fluweel lag een buitengewoon groote, ongewoon schitterende diamant van een uiterst zeldzame, diepblauwe kleur.

Een doosje Cigaret J. v. K.
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk III.

De bezitter van den gelen diamant.

Raffles en Charly keken eenige oogenblikken met groote verbazing en zwijgend naar den prachtige steen, die daar flonkerde met een diepblauwe kleur, van een kleur, zooals Raffles nog nimmer te voren gezien had.

Hij verzocht den steen wat nader te mogen bekijken en zijn bewondering nam nog toe, toen hij het prachtige voorwerp door de loupe kon bezichtigen.

De steen was van het zuiverste water en door een kunstige hand geslepen met een groot aantal facetten.

De diamant was blijkbaar bestemd om naderhand te dienen als middenstuk van een of ander sieraad.

— Wel, mijnheer, lokt deze steen u niet evenzeer aan als onze gele diamant? vroeg de chef glimlachend, in de hoop, dat hij dezen goe-

den klant, den pas zoeven gekochten diamant dadelijk weder met groote winst zou kunnen overdoen.

Maar Raffles schudde het hoofd en antwoordde:

— Ik had het juist begrepen op dien gelen steen, deze blauwe diamant is weliswaar zeer schoon en van een zeldzame grootte en zuiverheid, maar.... hij is niet geel en dat is voor mij reden genoeg om hem niet te nemen! Apropos, welken prijs vraagt gij er voor?

Deze vraag was gericht tot Walker, die met van vreugde schitterende oogjes naar zijn nieuwe aanwinst keek en die nu antwoordde:

— Ik denk dat ik dezen steen niet onder de twee honderd vijftig duizend zal kunnen verkoopen, mijnheer! Gij ziet hoe groot en van welk een zeldzame kleur hij is. Gij blijft er bij dat gij dien steen niet wenscht te koopen? Newberry, leg hem dan maar in de uitstalkast.

En de steen werd op dezelfde plaats, waar vroeger de gele diamant gelegen had, in de uitstalkast geplaatst, waar hij onmiddellijk de aandacht trok van de voorbijgangers, die vol bewondering bleven stilstaan.

Maar Raffles was nog niet voldaan.

Hij wendde zich opnieuw tot den juwelier en vroeg:

— Aan wien zeydet gij ook weer dat de gele diamant, dien ik zoo gaarne had willen bezitten verkocht was?

— Aan mijnheer Thomas Rixey!

— Wie is dat?

— Wat is dat? riep Walker verbaasd uit. Wilt gij zeggen dat gij Thomas Rixey, den fabrikant van de Rixey Motorrijwielen niet kent?

— Ik hoor zijn naam vandaag inderdaad pas voor het eerst! gaf Raffles droogjes ten antwoord. Ik erken echter dat ik nooit op een motorrijwiel zit en er dus ook geen belang bij heb, te weten wie deze moordmachines vervaardigt!

Wel zoo, ik weet nu tenminste wie mij mijn steen voor den neus heeft weggekaapt. Hij is zeker heel rijk, die mijnheer Rixey?

— Hij behoort tot de vijftig rijkste mannen van geheel Amerika!

— Nu, ik zal er mij in moeten schikken. Misschien.... ik heb u zoeven, ondanks mijzelf, eenige woorden hooren richten tot den heer, dien u dezen diamant verkocht heeft! Kunt gij mij zijn adres niet geven, opdat ik mij tot hem

wend om hem te vragen, of hij misschien nog zulk een gelen diamant te koop heeft?

De winkelier scheen een weinig verlegen te zijn en antwoordde:

— Zijn adres ken ik niet mijnheer, al moge het u eenigszins zonderling voorkomen! Hij heeft eenige kostbare diamanten, hij verkoopt ze mij, ik betaal ze... en de herkomst is u onverschillig! vulde Raffles den zin aan. Het is volkomen begrijpelijk mijnheer Walker, ik wil u wel eerlijk bekennen dat het mij ook niet had kunnen schelen, vanwaar die prachtige gele diamant afkomstig was, wanneer ik het geluk had gehad, hem te mogen koopen!

— Maar geef mij slechts uw naam en uw adres mijnheer! hernam Walker, dan beloof ik u, dat ik u zal waarschuwen zoodra Reeve mij opnieuw een gelen diamant ten verkoop kom aanbieden!

Raffles scheen even na te denken en gaf toen ten antwoord:

— Ik stel uw bereidwilligheid op prijs, maar ik weet niet of ik wel zoo spoedig weder in de gelegenheid zal zijn hier terug te komen! Intuschen, bedankt voor het bezichtigen van den blauwen diamant!

En Raffles en Charly wendden zich naar de deur en stonden een oogenblik later weder op straat.

Walker keek hen nog een oogenblik na en bromde voor zich heen:

— Waarom zou ik de dwaasheid hebben begaan, hem het adres op te geven van Reeve? Niemand behoeft te weten wat ik hem voor de diamanten betaal en waartoe zou anders de tuschenhandel dienen, als men niet eens winst mocht nemen?

En aldus gerustgesteld, wenkte Walker zijn chef, Newberry, bij zich en zeide op vertrouwelijke toon:

— Wat denk je dat ik voor dien blauwen diamant betaald heb, Newberry?

— Wel mijnheer Walker, op zijn minst honderd duizend dollar!

— Vijf en dertig duizend, Newberry! antwoordde de winkelier triomfantelijk. En ik geloof dat Reeve buitengewoon in zijn schik was.

Newberry schudde het hoofd en zeide:

— Een merkwaardige kerel! Hoe zou hij toch aan die diamanten komen?

Walker haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Eerlijk gezegd laat het mij onverschillig, maar wij kunnen gerust zijn, gestolen zijn ze in geen geval! En als zij het wel zijn, dan gebeurt het in ieder geval ver hier vandaan, zoodat wij er ons niets van behoeven aan te trekken!

— Het is een feit dat die Reeve zijn steenen verdacht goedkoop van de hand doet! Welk een bespottelijk lagen prijs vroeg hij u niet voor zijn gelen diamant!

Maar nu werd Walker boos en zeide ongeduldig:

— Maar voor den drommel, ik ben toch volkomen verantwoord, als ik den man het dubbele betaal van hetgeen hij vraagt?

— Wat vroeg hij voor dezen blauwen diamant?

— Vijfendertig duizend en dat vond ik ook voldoende en ik heb er geen cent bij gedaan! Hij schijnt al wijzer te zijn geworden!

— Voor hoeveel moet ik den steen prijzen, mijnheer Walker?

— Tweehonderd vijftig duizend en geen cent minder! antwoordde Walker kortaf en hij verdween in zijn particulier kantoor.

Intusschen hadden Raffles en Brand nog eenigen tijd stilgestaan voor den blauwen diamant en nu wandelden zij langzaam de vijfde Avenue af, totdat Raffles begon:

— Dat was een leelijke streep door de rekening, mijn waarde!

— Inderdaad Edward, het zou zijn bezwaren hebben gehad, dien gelen diamant in mijn zak, die geen dollar waard is om te ruilen tegen dien prachtige blauwen steen!

— Ja, het zal wel lastig zijn, den gelen diamant nu nog in ons bezit te krijgen! zeide Raffles peinzend.

— Lastig — zeg maar gerust zoo goed als onmogelijk! hernam Charly.

— Er is niet veel dat onmogelijk is op deze wereld, mijn jongen! zeide Raffles met een glimlach. Wij hebben nog altijd den nagemaakten steen en die mijnheer Rixey zal hem toch wel niet steeds in zijn brandkast houden! En zelfs al deed hij het wel, dan nog bestaan er wel middelen, hem te dwingen, dien steen eens te voorschijn te halen!

— Je geeft het dus niet op?

— Ik denk er niet aan!

— Maar waarom het niet geprobeerd met den blauwen diamant?

— Op gevaar af, dat ons een herhaling van

deze teleurstelling zal wachten? Neen, Charly, ditmaal zal ik verstandlger zijn! Het maken van een blauwen steen is daarenboven veel moeilijker, ik heb daar minstens veertien dagen voor noodig en in dien tijd is die diamant natuurlijk verkocht — er zijn hier te New-York wel een tweehonderd lieden, die zulk een steen kunnen koopen, zonder dat het een al te groote bres in hun geldmiddelen slaat.

Hij zweeg even, in gedachten verzonken en vervolgde toen:

— Eigenlijk zou ik dien Reeve wel eens willen kennen! Het moet een belangwekkend man zijn. Heb je hem goed kunnen zien?

— O ja — het is een gezicht dat men niet zoo spoedig vergeet, met die brandende oogen, dien scherpen, langen neus en die wasbleeke, ingevallen wangen.

— Ja, het type van een man die zeer veel nadenkt! hernam Raffles, eenige malen met het hoofd knikkend. Ik zou toch wel eens willen weten hoe hij aan die prachtige diamanten gekomen was. Misschien ga ik hem wel eens opzoeken.

— Daarvoor zou je zijn adres moeten kennen, Edward!

— Dat zal niet zoo moeilijk te vinden zijn, al heeft Walker het mij niet willen opgeven. Want ik ben overtuigd dat hij het zeer goed wist, maar het met opzet verzwegen heeft, uit vrees dat hij zijn winst als tusschenhandelaar zou moeten derven. Maar in de allereerste plaats zullen wij ons eens met dien mijnheer Rixey bemoeien; den schatrijken fabrikant van motorrijwielen.

— Weet je werkelijk niet wie hij is?

— Natuurlijk wist ik het, maar het zou voor een grijsaard, die uit een andere stad heet te komen en die er heelemaal niet uitziet alsof hij op motorrijwielen pleegt te zitten, wel wat eigenaardig zijn, als hij wist wie Rixey was. Maar als John Raffles weet ik het natuurlijk zeer goed! Ik meen dat hij zijn huis ergens in de Veertiende Straat heeft en zijn reusachtige fabrieken liggen in Brooklijn, aan de overzijde van de Hudson. En ik kan niet inzien, waarom wij het bij dien gelen diamant zouden laten. Maar — dat zal afhangen van het karakter van Thomas Rixey! Je weet dat ik uit beginsel nooit iets afneem van lieden die hoewel rijk, toch liefdadig zijn! Maar dien gelen diamant wil ik nu eenmaal

in mijn bezit hebben — dat heb ik mij vast voorgenomen.

Nog terwijl hij sprak had Raffles een huurauto gewenkt en de chauffeur kreeg last, de beide mannen tot dicht bij de plek te rijden, waar zij zich hadden vermomd en waar zij nu weder hun vorige gedaante gingen aannemen.

— Ik hoop toch dat je den gelen diamant niet in dat andere pak hebt laten zitten? vroeg Raffles, die bezig was zijn witte pruik en baard in een klein handvalies te bergen, dat hij al dien tijd bij zich had gehad.

— Dat zou waarlijk een mooie grap zijn! riep Charly verschrikt uit. Stel je voor dat men de kleederen toevallig vond en in een der zakken den diamant!

— De vinder zou zich aan de grootste onaangenaamheden blootstellen, als hij niet aanstonds de valscheit van den diamant erkende.

De jonge man overtuigde zich ten overvloede nog eens dat hij den diamant bij zich had gestoken en daarop aanvaardden beiden den terugweg, om eenige uren later als graaf Palmhurst en zijn secretaris het diner te gebruiken in de groote zaal van het „Astor Hotel”.

Dien avond zouden zij naar een voorstelling van Aïda in de Metropolitan Opera gaan, waarvoor Raffles reeds een paar dagen geleden plaatsen had genomen.

De zaal was reeds donker gemaakt, toen zij hun loge binnentraden en juist ging het scherm op, toen zij hun plaatsen innamen.

En dadelijk kwamen zij onder den indruk van de muziek van Verdi en van de wijze, waarop hier, in het land van den Dollar, de kunst werd geëdiend.

Want zij moesten het wel erkennen — de voorstelling stond op een buitengewoon hoog peil.

Caruso zong de rol van Radames en hij overtrof zich zelf!

Toen het scherm na het eerste bedrijf viel, barstte er een storm van applaus los.

Toen ging het licht weder op en Raffles en Charly wierpen een blik om zich heen.

En dadelijk werd hun aandacht getrokken naar een loge, bijna recht tegenover het tooneel, waar drie personen gezeten waren.

De oudste was een man van omstreeks vijftig jaar, zeker zes voet lang, en breed naar evenredigheid — een ware kolos, met een hoogrood

gezicht, pruiken vlas in plaats van wenkbrauwen, touwkleurig haar, in het midden gescheiden en blijkbaar slechts met moeite glad gehouden. Hij droeg een smoking en in het midden van zijn glanzend wit overhemd fonkelde een kleine, zwarte paarl.

Hij was zorgvuldig geschoren en zijn hoogrood gelaat maakte geen onaangename indruk, maar het getuigde van een buitengewone koppigheid, met die breede kaken en dat lage, vierkante voorhoofd.

Aan zijn linkerkant zat een jonge man van hoogstens vijf en twintig jaar, met een schrandere, open gelaat en groote, kastanjebruine oogen.

Aan den anderen kant zat een meisje van buitengewone schoonheid, maar op wier gelaat dezelfde koppigheid te lezen viel als op dat van den man, die naast haar zat en die klaarblijkelijk haar vader was.

Maar de vlaskleur van het haar van den vader had bij de dochter plaats gemaakt voor een prachtig goudblond.

Maar niet naar dit alles keken Raffles en Charly het eerst.

Neen, dadelijk werden hun blikken getrokken naar den schitterenden, gelen diamant, die aan een fijn kettinkje van platina om den fraaien hals van het jonge meisje hing.

Toen wendden zij elkander glimlachend het gelaat toe en Raffles zeide op zachten toon:

— Dat is onze man!

— Daaraan behoef je niet te twifelen — want het is onze gele diamant! beaamde Charly.

Er kwam nu een ouvreuse binnen met programma's en Raffles kocht er een en maakte van de gelegenheid gebruik om te vragen:

— Ken je bijgeval dien heer met dat roode gezicht, drie loges hier vandaan?

De ouvreuse keek slechts even in de aangeduide richting en antwoordde toen:

— Dat is mijnheer Thomas Rixey, mijnheer!

— En die twee jongelieden zijn zeker zijn kinderen, lief kind?

— Neen, mijnheer — alleen Miss Daisy! Die jonge man is zijn neef, Jack Terrell. Zij komen hier dikwijls — wij kennen hen allen goed!

Raffles drukte het meisje een geldstuk in de hand, tevreden dat hij wist wat hij wilde weten.

En zonder dat het opviel begon hij het drietal te bestudeeren.

De deur van de loge van Rixey ging open en

er trad een heer binnen, die een paar woorden met den fabrikant sprak, waarop deze opstond en met den ander plaats nam in het kleine voorvertrekje, dat bestemd was om het overgoed af te leggen en voor den grooten spiegel een weinig toilet te maken.

De jongelieden bleven alleen, wisselden nu en dan een paar woorden met elkander, maar schenen zich voor het overige tamelijk te vervelen.

— Een buitengewoon mooi meisje! begon Charly na eenigen tijd op zachten toon.

— Ja — maar zij doet mij een weinigje al te veel denken aan de vrouwen-types van den teekenaar Gibson! Zij is een weinig te veel — hoe zal ik het zeggen — te veel opgemaakt! Zij is mij een beetje te opgeprikt — en zij weet zelf een beetje te veel dat zij mooi is! Ik vind den jongen man sympathieker! Een flinke kerel met een knappen kop tusschen zijn vierkante schouders!

Intusschen bleven de jongelieden, zonder van plaats te veranderen, nu en dan een paar woorden tot elkaar zeggen, totdat Rixey weder terugkeerde, hen beurtelings met een snellen blik opnam en daarna weder tusschen hen in ging zitten.

Maar Raffles had nu aan zijn nieuwsgierigheid voldaan en liet zijn oogen verder door de zaal dwalen, die tot bijna de laatste plaats bezet was.

En plotseling trok hij Charly zachtjes bij den mouw, die hem aanzag en vroeg:

— Wat is er?

— Kijk daar eens, in die benedenloge, de vierde van het tooneel! Herken je den man die daar zit?

Charly keek in de aangeduide richting en wist onmiddellijk wie de man was.

Hij had hem dienzelfden middag gezien in den juwelierswinkel van Walker. Het was Reeve, de man van de diamanten.

Hij was in de rok en zijn gelaat was bleeker dan ooit.

Naast hem zat een jong meisje, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, dat sprekend op hem geleek en zeker zijn dochter moest zijn.

Zij had een ovaal, onberispelijk gevormd gelaat, waarin de schoonste zwarte oogen flonkerden, welke Charly ooit in een meisjesgezicht had gezien, oogen vol leven en verstand, die echter thans omfloersd schenen te zijn door een onbestemde melancholie.

Het voorhoofd was hoog en smetteloos, de wenkbrauwen als met een penseel getrokken.

Het meisje droeg een smaakvol avondtoilet, dat haar marmer blanken hals en armen vrij liet.

Als eenig sieraad droeg zij een grooten paarl aan een dun gouden kettinkje om den hals.

En toen Charly zoo aandachtig naar het tweetal keek, zag hij dat het jonge meisje daar beneden de blikken langs de loges van de eerste verdieping aan de overzijde liet dwalen, Jack Terrell in het oog kreeg en hem snel en bijna onmerkbaar even toeknikte.

Het volgende oogenblik was zij schijnbaar druk in de lezing van haar programma verdiept.

Ook Raffles had de snelle begroeting gezien en wendde zich nu glimlachend tot Charly met de opmerking:

— Men zou zeggen, dat hier een kleine comédie wordt opgevoerd! Hier hebben wij al een volgend bedrijf!

Inderdaad, Terrell was opgestaan, maakte blijkbaar zijn verontschuldigen aan zijn nicht en zijn oom en verliet de loge.

Er verliepen een paar minuten en toen zagen de beide waarnemers, hoe hij de loge van Reeve binnentrad, hem de hand drukte en een diepe buiging maakte voor het jonge meisje, die hem met een vriendelijke hoofdbeweging op een ledigen stoel wees en met hem begon te praten.

Raffles keek weder naar Rixey en hij zag hoe de fabrikant ongeduldig met zijn dikke vingers op den rand van de loge trommelde en iets scheen te zeggen tegen zijn dochter, die onverschillig haar schouders ophaalde en geen antwoord gaf.

Een oogenblik daarna verliet Terrell de loge van Reeve weder en juist toen hij die van zijn oom weder binnentrad, ging het scherm voor het tweede bedrijf op.

Toen het viel, stonden Rixey, zijn neef en zijn dochter op en Raffles en Charly zagen hoe zij in het kleine voorvertrek hun overgoed aandeden en daarop heengingen.

En al dien tijd had de dochter van Reeve haar oogen op de loge gevestigd gehouden.

— Het is zooals ik zeide, hier is een kleine comédie gaande, tenminste wanneer het geen drama is! Het is duidelijk, dat mijnheer Rixey dat bezoek van zijn neef aan de loge aan de overzijde volstrekt niet scheen goed te keuren!

hernam Raffles. Nu, wij zullen er wel wat meer van hooren, want ik ben voornemens eens een bezoek te gaan brengen aan onzen fabrikant.

— Ik stel mij dat niet zoo gemakkelijk voor, Edward! Mij dunkt dat zulk een vorst van de Industrie zijn huis maar niet zoo openzet voor den eersten den besten vreemdeling.

— Maar ik zal niet de eerste de beste

zijn, Charly! hernam Raffles. Ik zal wel een uiterlijk aannemen, waardoor Rixey er toe gebracht wordt, mij in zijn huis toe te laten, als het kan goedwillig, maar desnoods zijns on-danks.

De twee vrienden bleven de opera tot de laatste noot uithooren en keerden toen naar hun hotel terug.

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk IV.

Het spel der liefde en van het geld.

Den volgenden morgen begonnen Raffles en Charly om te zien naar een klein huis, waar zij gedurende eenigen tijd zouden kunnen wonen, inplaats van in het Astor Hotel en waar zij beter in de gelegenheid zouden zijn, zich, als het moest, te vermommen.

Zij slaagden er niet zonder moeite in, vlak bij New-York een zeer kleine villa te huren, niet meer dan een optrekje, gemeubeld en wel, waar zij nog dienzelfden middag introkken.

Zij waren nu tenminste vrij om te handelen zooals zij verkozen, zonder daarbij op de vingers te worden gezien door de gasten en het personeel van het groote hotel.

Henderson had voor het huren van een snelle auto gezorgd, met behulp waarvan het mogelijk was, binnen een kwartier tijds New-York te bereiken.

Nadat dit alles geregeld was, begon Raffles te denken aan de uitvoering van zijn plannen.

De moeilijkheid was, toegang te verkrijgen tot het huis van den motorfabrikant, dat natuurlijk niet voor den eersten den besten vreemdeling zou openstaan.

Tenslotte meende Raffles het te hebben gevonden.

Hij verkleedde zich zorgvuldig, besteedde veel zorg aan zijn gelaat en zag er na een half uur uit als wat men maar wil, maar zeker niet als de graaf Palmhurst van zoeven.

Hij bekeek zich voldaan in den spiegel en wendde zich tot Charly, die vol bewondering

had toegekeken met de woorden:

— Ik zal het er nu maar eens op wagen, om onder deze vermomming onzen vriend Rixey te gaan bezoeken, ik heb dan tevens de gelegenheid om eens te gaan zien wat voor soort man hij is. Ik weet dat het misschien een soort zwakheid van mij is, maar ik heb er altijd iets tegen gehad menschen te bestellen, die in zekere mate altijd mijn sympathie hebben weten te verwerven. Ik geloof echter te mogen zeggen dat onze man een leelijken karaktertrek heeft, zijn groote koppigheid.

— Wat stel je nu eigenlijk voor?

— Een uitvinder!

— Wat heb je uitgevonden?

— Weet ik het? Het zal mij onderweg wel invallen. Een nieuwe kleplooze motor, een vacuum smering, een nieuwe krachtoverbrenging, ik weet het nog niet! In ieder geval moet het natuurlijk iets zijn, waardoor onze man zich aangetrokken gevoelt! Adieu, ik hoop nog tegen het middagmaal terug te zijn. Jij zult je tijd zeker wel moeten besteden, om met de hulp van Henderson voor een goeden maaltijd te zorgen.

Hij drukte Charly de hand en de jonge man zag hem een eind verder een huurauto aanroepen, die stadwaarts reed, want Henderson kon op dit oogenblik geen chauffeur zijn, maar moest de taak van kok op zich nemen.

Men behoefde zich alleen maar te bekommeren om levensmiddelen, want zelfs de keuken was van al het noodige voorzien.

Het was een van de villatjes, zooals men ze des zomers voor eenige maanden verhuurt, kant en klaar, met beddelakens, schotels en borden, lepels en messen, kortom alles wat er in een gewoon huis noodig is inclusief.

Weliswaar had Raffles zelf zijn auto kunnen besturen en die naast het trottoir laten staan, zooals dit bijna overal in Amerika geschied, daar hij nog volstrekt niet wist welk verloop de gebeurtenissen zouden hebben.

Toen de huurauto door het Centraal Park reed, schoof haar rakelings een zeer groote sportwagen voorbij, waarin slechts twee personen gezeten waren.

En al reed de wagen ook snel, Raffles had nog tijd genoeg gehad, in den man achter het stuurwiel Jack Terrell en naast hem de dochter van Reeve te herkennen.

Een oogenblik later was de wagen uit het gezicht verdwenen.

— Dat is een brutaal heerschap! mompelde Raffles bij zichzelf. Het is duidelijk dat zijn oom zijn bezoek in de loge van het jonge meisje met leede oogen aanzag en er hem het liefst eigenhandig was gaan weghalen.

Omstreeks een half uur later hield de autotenslotte stil voor het huis van Thomas Rixey.

En Raffles zag met een enkelen blik, dat het een van de grootste en fraaiste huizen was in deze straat, die toch zoo rijk was aan groote heerenhuizen.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur en zond hem weg.

Het was toen omstreeks zes uur en er bestond dus reden om aan te nemen, dat de fabrikant reeds van de fabriek was teruggekeerd.

Hij schreed langs het breed klinkerpad, waarlangs de auto's en rijtuigen tot vlak voor de monumentale deur konden rijden naar het huis en belde aan.

Een bediende in kuitbroek en rok van zwart laken, versierd met vergulde knopen opende hem de deur en vroeg wat hij wenschte.

— Ik zou gaarne mijnheer Rixey gesproken hebben! antwoordde Raffles. Ik hoop toch dat hij thuis is?

— Dat wel — maar ik weet niet of hij thans gelegenheid heeft, om u te ontvangen!

— Hoezoo — heeft mijnheer Rixey bezoek?

— Ook dat. De neef van mijnheer is bij hem. Kunt gij het doel van uw bezoek niet aan den

secretaris van mijnheer Rixey mededeelen? Gij komt toch zeker voor zaken?

— Voor zeer belangrijke zaken!

— Dan zal ik mijnheer Cole even gaan waarschuwen!

De man wilde zich reeds verwijderen, toen Raffles, die wel begreep, dat hij aan den secretaris niet veel had, hem terughield met de woorden:

— Een oogenblikje, waarde vriend! Als het eenigszins mogelijk is, zou ik liever met mijnheer Rixey zelf willen spreken!

De bediende haalde eenigszins de schouders op en zeide:

— Maar dat gaat toch maar zoo niet, mijnheer!

Men kan mijnheer Thomas Rixey maar niet te spreken krijgen als.... als een Senaatslid of iets dergelijks. Als gij over zaken komt spreken, zult gij zoo vrees ik, wel verplicht zijn, u eerst tot mijnheer Cole te wenden. Die kan dan, als het noodig mocht zijn, een uur vaststellen, waarop gij met mijnheer Rixey zelf kunt spreken. Maar daar komt mijnheer Cole juist aan.

Terzijde van de reusachtige vestibule, die haar licht ontving door een geweldige glazen koepel met zacht rose gekleurde ruiten was een deur open gegaan en er trad een jonge man uit, met eenige papieren in de hand en zijn vulpen achter het oor.

Het was een knappe jonge man, met helder blauwe oogen en weelderig blond, achterover gekamd haar, gekleed in een jaquet costuum van donkergrijze kleur, dat zijn krachtige schouders en sierlijk middel goed deed uitkomen.

Hij scheen de vestibule te willen oversteken in de richting van de breede statietrap, die naar een gaanderij voerde, welke over de geheele breedte van de vestibule liep, toen een plotse linge gebeurtenis hem daarvan terughield.

Want boven aan de trap, nadat er met tamelijk veel geraas een deur was dichtgeworpen, werden driftige stemmen hoorbaar van personen, die op dat oogenblik nog niet zichtbaar waren, maar zich verderop in den breeden gang moesten bevinden, waarvan de gaanderij het verlengde was.

— En nu zeg ik je voor de laatste maal dat het uit moet zijn met dat meisje, of wij worden kwade vrienden! klonk de stem van Rixey, die hij blijkbaar trachtte te dempen, ofschoon hem dit slechts ten halve gelukte, want hij had een machtig, dreunend geluid. Blijf je je tegen mijn wenschen verzetten, met betrekking tot Daisy,

dan moet je maar hebben wat er op staat!

— Stil toch, oom — wilt gij dat de bedienden u hooren? klonk driftig en met moeite beheerscht de stem van Jack Terrell, ik heb u mijn meening gezegd en daar blijf ik bij — hoezeer het mij ook spijt. Maar het hart laat zich niet dwingen. Ik koester heel veel vriendschap voor Daisy — maar verder wil ik niet gaan. Mijn hart is elders reeds verpand — en ik ben een man van mijn woord.

— Maar het meisje is arm en haar vader houdt er een heel verdacht beroep op na! Ik vertrouw dien kerel voor geen cent! riep de toornige stem van Rixey weder.

— Stil, oom! riep Terrell op heftigen toon, zich nu zelf niet meer bekommerend om de mogelijkheid dat men hem zou kunnen hooren! Ik wil niet dat u kwaad van hem spreekt! En bovendien, wat kan mij haar vader schelen? Ik wil toch niet met hem trouwen? En wat Renee betreft — al was zij straatarm, dan zal het mij nog niet kunnen schelen! En wat uw bedreiging van zoeven betreft — gij kunt haar ten uitvoer brengen, als gij wilt — het zou mij diep smarten, maar mijn hart wil en kan ik geen geweld aandoen.

Een oogenblik bleef het stil en toen klonk weer de stem van Rixey, die op doffen toon zeide:

— Het is goed! Het is nog nooit gebeurd, dat men Thomas Rixey heeft durven tegenwerken en ik zal je doen gevoelen, wat het betekent, dat men mijn plannen in duigen werpt!

Op dat oogenblik verschenen de twee twistenden boven aan de trap en zij bleven even verbluft staan, toen zij zagen dat er in de vestibule menschen waren, die zelf zeer verlegen waren, dat zij dit gesprek hadden gehoord, hetwelk blijkbaar niet voor hun ooren bestemd was.

Cole herstelde zich het eerst en deed alsof hij niets gehoord had. Hij ging op Raffles toe, die nog altijd bij de voordeur stond, schijnbaar verdiept in de beschouwing van een fraai gobelin, dat aan de deur hing en vroeg tamelijk kortaf:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

Raffles wendde zich snel naar hem om en antwoordde:

— Ik wilde mijnheer Rixey spreken over een belangrijke zaak, die hem groote voordeelen zal kunnen afwerpen.

— Uitvinder? vroeg Cole.

— Dat ben ik, mijnheer.

— Wat betreft het?

— Een nieuwe soort transmissie, mijnheer! Geen riem, geen ketting, geen combinatie van die twee, ook geen overbrenging met conische kamwielen — iets geheel nieuws! Arbeidsbesparing van minstens 30 %, mogelijkheid om binnen enkele meters te remmen, minder onderhoudskosten, onbeperkte duurzaamheid!

— Hebt gij uw plannen bij u?

— Dat niet, mijnheer! Ik wilde slechts een voorloopige bespreking met mijnheer Rixey voeren!

Maar Cole hernam, schouderophalend:

— Wij kunnen niets beoordeelen zonder plannen! Ik ben de particuliere secretaris van mijnheer Rixey, Cole is mijn naam.

— En ik heet Heyward! antwoordde Raffles. Het spijt mij werkelijk, dat ik niet aanstonds met mijnheer Rixey kan praten! Ik heb een voorkeur voor zijn fabrikaat en ik weet zeker, dat er groote voordeelen aan verbonden zijn, wanneer hij mijn transmissie aan zijn nieuwe modellen zou aanbrenge.

Maar Cole hernam eenigszins ongeduldig:

— Kom nog eens terug, mijnheer Heyward, maar breng dan uw plannen mee! Wanneer uw uitvinding werkelijk eenige waarde heeft, zal ik er met mijnheer Rixey over praten! Het dient tot niets, hem thans lastig te vallen!

En zonder zich verder met den gewaanden uitvinder te bemoeien, wendde Cole zich af en liep haastig op Rixey toe, die boven aan de trap was blijven staan, terwijl zijn neef snel de treden afdaalde en in het voorbijgaan den secretaris van zijn oom vluchtig toeknikte.

De bediende met de kuitbroek was bij de deur blijven staan.

Hij had het korte gesprek tusschen den secretaris en zijn bezoeker gehoord en keek Raffles aan, met een blik, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet — hij kon vertrekken!

Vijf minuten later stond Raffles weder op straat en bromde in zichzelf:

— Ik lijk wel een schooljongen! Men neemt mij bij een handje en zet mij aan de deur! En toch had ik dit vooruit kunnen voorzien, als ik slechts even mijn hersens in werking had gesteld. Ik had moeten begrijpen, dat een fabrikant als Rixey, maar niet aanstonds den eersten den besten uitvinder ontvangt! Er zullen er honderden zijn, die zich met hetzelfde doel komen aan-

melden en daarvan zijn er zeker acht en negentig wier uitvinding geen dollarcent waard is evenals de mijne bijvoorbeeld, want ik zou wel eens willen weten, waarmee men de beweging moet overbrengen van den motor naar het achterwiel, als het niet met een ketting, niet met een riem en ook niet met tandwielen is! Nu, iets heb ik er toch mee gewonnen, er is in mijne tegenwoordigheid alweder een tip opgelicht van den sluier, die het kleine liefdesgeschiedenisje van onzen vriend Jack Terrell tot dusverre voor mij bedekte! Een goede vriend heeft zeker aanstonds overgebrieft, dat de jonge man zoeven een ritje met zijn uitverkorene maakte en die dwaze millionair, die zijn dochter met alle geweld aan zijn neef wil koppelen, ofschoon de jongelieden blijkbaar volkomen onverschillig voor elkander zijn, maakt zich driftig, omdat men zijn plannen durft dwarsboomen. Ik ben benieuwd, waar dit alles op zal uitloopen, Maar intusschen sta ik weer voor de moeilijkheid, om toegang tot het huis van dien zonderlingen vader te krijgen!

Onder het houden dezer alleenspraak, was Raffles de Veertiende straat heen en weer gelopen.

Hij was kwaad op zichzelf, dat hij aldus zijn tijd verknoeid had en hij besloot aanstonds, nieuwe mijnen aan te leggen.

Hij besteedde een groot gedeelte van den avond om enkele informaties in te winnen betreffende de gewoonten van den fabrikant en men kon hem aan de Redactie van het eerste het beste blad voortreffelijk inlichten, want

Thomas Rixey was minstens even bekend als de president der Unie.

Raffles kreeg dus te weten van welke club de fabrikant lid was, wat zijn geliefkoosde sport was, hoe hij zijn dag meestal verdeelde, wat zijn jaarlijksch inkomen was en nog meer wetenswaardigheden. Ook vernam hij dat Rixey sedert eenige jaren weduwnaar was en dat het een publiek geheim was, dat hij niets liever wilde dan zijn uitgebreide zaken na te laten aan zijn neef, bij gebrek aan een mannelijken opvolger en dat hij hem met zijn dochter wilde doen trouwen.

Toegerust met deze wetenschap zocht Raffles een restaurant op, versterkte daar den inwendigen mensch en keerde toen naar het landhuis terug, waar Charly en Henderson hem met eenige ongerustheid wachtten, daar Raffles beloofd had, nog voor het middagmaal terug te zijn.

— Het spijt mij Charly, dat ik werd opgehouden en geen eer heb kunnen bewijzen aan het kooktalent van Henderson. Maar ik werd eenvoudig als een schooljongen weggezonden en heb zelfs geen woord met Rixey kunnen wisselen. Wij moeten dus wel een ander middel zoeken, want zijn secretaris wil eerst de plannen van mijn uitvinding zien en al heb ik zelt een vliegmaschine geconstrueerd, die niet zoo kwaad is — een nieuwe rijwieltransmissie gaat boven mijn krachten. Maar ik heb eenige kostbare gegevens weten te verzamelen en wij zullen nu de vesting op een andere wijze trachten aan te tasten! Want ik wil er binnen zijn, het kost wat het kost!

Hoofdstuk V.

Binnen de vesting.

De societeit waarvan Rixey lid was heette de „Racing Club,” en behoorde tot de duurste club van geheel New-York.

Alleen zeer rijken konden er lid van zijn, want de contributie bedroeg niet minder dan vijfduizend dollars jaarlijks.

Het waren dan ook uitsluitend schatrijke fa-

brikanten, voor het meerendeel ongehuwd, die hier een tweede huis hadden gevonden.

Want men kon niet alleen alle bladen van de wereld in de groote conversatiezaal lezen, maar men kon er ook dineeren en lunchen, men kon er logeeren en baden en er was zelfs een groote gymnastiekzaal, ten behoeve van diegenen on-

der de leden, die nog niet te stram of te corpulent waren om aan sport te doen.

Het prachtige gebouw van de „Racing Club” bevond zich in de Twintigste straat.

Het was tien jaren geleden gesticht en de bouwkosten bedroegen het voor dien tijd zeer hooge bedrag van drie millioen dollar.

Het was op een avond, ongeveer vijf dagen na de vruchteloze pogingen van Raffles om tot Rixey te worden toegelaten, toen er een veertigtal leden van de „Racing Club” verzameld waren in de weelderig ingerichte conversatiezaal met haar vuistdik vloerkleed, haar door een meesterhand beschilderd plafond, haar kostbare meubelen en haar monumentalen haard.

De meeste leden waren verdiept in de lezing van een of ander tijdschrift.

Om tien uur kwam Rixey binnen, groot en zwaar in zijn smoking en zijn gezicht stond tamelijk duister — hij zag er uit als iemand wien het niet voor den wind ging — en toch had hij dienselfden dag eenige zeer goede zaken gedaan.

Maar dadelijk nadat hij was binnengetreten stond er een heer op uit een gemakkelijken stoel bij de leestafel, die tot op dat oogenblik had zitten praten met een langen en mageren man, met een gebruid gelaat en spaarzaam grijs haar en kwam haastig op Rixey toe.

Hij drukte hem de hand en zeide:

— Ik ben blij dat je er bent, Rixey! Kom eens spoedig mede — ik geloof dat ik een uitstekende zaak voor je weet! Je mag mij wel dankbaar zijn, want ik heb dadelijk aan jou gedacht!

— Wat praat je daar voor wartaal, Drake? zeide Rixey brommend. Zeg asjeblieft duidelijk wat je te zeggen hebt!

— Kom maar met mij mede! Ik zal je voorstellen aan een introducé — een Engelschman, die verbazend rijk is en dezer dagen naar Australië vertrekt. Hij moet zes duizend van de beste motorrijwielen hebben — en ik heb hem dadelijk jouw naam genoemd.

Dadelijk was de belangstelling van Rixey gaande gemaakt.

Zesduizend motorrijwielen tegelijk — dat was nog eens een reusachtige bestelling, waaraan een zuivere winst van minstens zeshonderdduizend dollar zat! Zijn trekken klaarden dan ook op en

hij volgde Drake, die hem naar den heer met het spaarzame haar bracht.

— Mijn waarde Moore — sta mij toe dat ik je voorstel aan mijnheer Thomas Rixey, den man dien gij hebben moet! Ik ben zijn vriend, het is waar, maar ik durf zeggen dat er geen betere motorrijwielen gemaakt worden dan die hij vervaardigt! IJzersterk, bestand tegen alle weersinvloeden, honderdtien mijlen per uur op den weg en honderdtwintig op de baan, eenvoudig in de behandeling en niet duur!

Moore was langzaam opgestaan, verschoof zijn grooten bril en keek den fabrikant eens onderzoekend aan, terwijl hij hem zijn aristocratische, witte hand toestak.

Daarop zeide hij:

— Het is mij aangenaam kennis met u te maken, mijnheer Rixey! Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat uw naam ook te Londen bekend is. Misschien heeft mijn vriend Drake u reeds gesproken over mijn plan?

— Hij verzekert mij, dat gij zesduizend motorrijwielen noodig hebt! riep Rixey uit. Is dat zoo?

Moore knikte bevestigend en zeide op zijn sleependen toon:

— Zesduizend minstens! Ik heb jarenlang in Australië gewoond en ik ken het land uitstekend. Er zijn daar nog niet veel motorrijwielen en die er zijn, deugen niet voor de wegen! De veering is altijd ondeugdelijk en niet bestand tegen de schokken. Ik zoek een motorrijwiel, waarvan de veering niets te wenschen overlaat, dat tegen plotselinge klimaatswisselingen bestand is, niet te zwaar en niet te licht. Daarmee wil ik verschillende takken van dienst uitrusten! Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ik dat plan liefst zooveel mogelijk geheim wil houden, teneinde te voorkomen dat concurrenten mij voor zijn!

— En — gij zoudt zelf het risico op u nemen?

— Natuurlijk! Er zijn daar slechts weinig agenten van de bekende merken als Indian, Harley Davidson, Excelsior, Flying Merkel, Triumph, Cleveland en nog eenige anderen, — maar zij betrekken altijd slechts zeer kleine posten, bang als zij zijn, dat zij met het bestelde zullen blijven zitten!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Moore, maar dit is een vrij gevaarlijke zaak! zei Rixey bedenkelijk.

Maar Moore haalde de schouders op en zeide glimlachend:

— Ik zeg u dat ik het land ken! Ik ben geen beunhaas en ik weet wat ik doe! Met een goede reclame bereikt men veel — en ik durf het wagen!

— En — zoudt gij die zesduizend rijwielen tegelijk moeten hebben?

— Dat is wel wat veel verlangd! antwoordde Moore glimlachend. Geen enkele fabriek zou mij die tegelijk kunnen leveren! Ik had gedacht — duizend in een keer en dan iedere maand vijf-honderd erbij!

Rixey had een schuinschen blik naar Drake en vervolgens naar Moore geworpen, want hij rook een voortreffelijk zaakje en hij wilde al zijn best doen, dien voortreffelijken klant voor zich te winnen.

Men sprak nog eenigen tijd over het onderwerp door en Moore beloofde den volgenden dag een bezoek aan de fabriek te brengen, ten einde zich duidelijk op de hoogte te stellen van het Rixey motorrijwiel.

Daarop verontschuldigde hij zich en vertrok.

Rixey zag hem heengaan en vroeg op zachten toon aan Drake:

— Hoe ken je hem?

— Hij is een dag of vier geleden aan mij voorgesteld door den secretaris van den Engelschen gezant!

— Hoe staat het met....?

Rixey voltooide den zin niet, maar maakte het in alle landen ter wereld begrepen gebaar van geldtellen.

— O, zijn betrouwbaarheid is boven iederen twijfel! Hij heeft credietbrieven ter waarde van een half millioen dollar bij zich en verder eenige aanbevelingsbrieven voor bekende beurslui. Hij heeft trouwens een rekening-courant van vierhonderdduizend dollar geopend bij de Landbouw-Bank!

— Wat deed hij in Australië?

— Hij was daar agent voor een paar der grootste handelshuizen van Londen, maar is in den laatsten tijd voor zichzelf gaan handelen en met groot succes!

— Je gelooft dus dat ik met hem in zee kan steken?

— O ja! Maar het zal je niet zoo gemakkelijk vallen, want hij is een uiterst voorzichtig heerschap en hij gaat niet over ijs van één nacht.

— Als hij mijn motorrijwielen gezien heeft, koopt

hij ze, daarvan ben ik zeker! riep de fabrikant. Ik zou wel eens willen zien, dat wat geschikt is voor de Amerikaansche wegen, niet zou vol-doen op die van Australië.

— Denk daar niet te luchtig over. De Amerikaansche wegen zijn golfbanen, vergeleken bij de Australische!

Drake wierp een blik op zijn horloge en sprong verschrikt op met de woorden:

— Ik heb een afspraak en ik zou bijna mijn tijd verbabbelen! Adieu Rixey en ik wensch je veel succes!

De twee heeren schudden elkaar de hand en Rixey begaf zich naar de aangrenzende speelzaal, waar hij al spoedig drie kennissen had gevonden, bereid om een partijtje te poken.

Den volgenden morgen omstreeks tien uur kwam er een fraaie auto voor het hek van de reusachtige fabriek der Rixey-motorrijwielen. Moore stapte er uit, sprak eenige woorden tot den chauffeur en begaf zich naar het hek.

De portier kwam haastig toesnellen en toen Moore mededeelde wie hij was en wat hij kwam doen, opende de man dadelijk het zware hek en liet den bezoeker binnen.

Deze volgde het breede, met klinkers bestraat pad, hetwelk de portier hem had aangewezen en dat naar het groote kantoorgebouw liep en eenige oogenblikken later stond hij tegenover Rixey in persoon, die er op stond, hem in de modellenkamer zelf een paar van de nieuwste voortbrengselen van zijn fabriek te toonen, de Rixey met horizontale cilindrs, drie versnelingen en met een bijzonder soort veerende voorvork.

Het model, keurig gelakt, stond op een voetstuk, zoodat men het van alle kanten goed kon beschouwen en Moore liep er langzaam omheen en bekeek het met het oog van den kenner.

Toen hij zich weder had opgericht, zeide hij, met zijn sleepende stem:

— Het uiterlijk bevalt mij wel, de machine heeft sierlijke lijnen en die liggende cilindrs lijken mij heel goed. Maar de veering, waarde heer, de veering is nog niet geheel en al wat zij voor mijn doel moet zijn! Het is waarschijnlijk uitstekend voor uw voortreffelijke Amerikaansche wegen, maar het is onvoldoende voor de ruwe, hobbelige paden, die men in Australië naast voortreffelijke, maar helaas al te weinige hoofdwegen aantreft.

Rixey stond in gepeins en scheen iets te berekenen.

Zes duizend motorrijwielen, dat was drie miljoen dollar, zulk een goede klant moest men te vriend houden en niet aanstonds afstooten door een weigering.

En zoo vroeg hij dus:

— Zoudt gij nog eenige weken willen wachten, totdat ik een nieuwe veering heb laten beproeven? Speciaal bestemd voor de rijwielen voor mijn motorfietsen, die naar Holland moeten worden uitgevoerd, waar de wegen eveneens miserabel moeten zijn?

— Ik heb mijn verblijf te New York op drie weken vastgesteld, mijnheer Rixey. Wanneer gij kans ziet, in dien tijd een andere veerconstructie aan te brengen, dan is dat zooveel te beter, want de machine staat mij werkelijk aan en ik geloof dat ik haar daar ginds grif zou verkopen, te Sidney, te Adelaide en ook in het binnenland. Ik wil u er echter niet onkundig van laten, dat ik ook elders eens ga rondzien, het is aan u om den palm der overwinning te halen!

— Het zal aan mij niet liggen, of gij gunt mij de bestelling! riep Rixey vol zelfvertrouwen uit. Wanneer gij niets te verzuimen hebt, doe mij dan het genoegen en bezichtigt mijn fabriek, dan kunt gij u zelf overtuigen dat mijn motorfietsen de beste zijn die er gemaakt kunnen worden.

Moore stemde toe en de tocht langs de werkplaats nam een aanvang.

Achtereenvolgens bezocht Moore de afdelingen, waar de framebuizen werden gedraaid, waar schroeven, moeren, bouten, nippels en spaken werden vervaardigd, waar de cylindere uit een massief blok staal werden gedraaid, zuiver rond geslepen en van koelribben voorzien, waar de bronzen aslagers, de kogels, de zuigers, de kettingwielen, de naven en de wielbanden werden vervaardigd en tenslotte naar het groote atelier, waar geweldig groote machines met enkele slagen uit dik plaatblik de benzine-reservoirs stampen, klonken en soldeerden.

Het was een machtig bedrijf, waar, als het moest, per maand gemakkelijk vijfduizend machines kant en klaar konden worden afgeleverd.

Maar Rixey wilde zijn klant goed vasthouden, nu hij hem eenmaal in handen had en hij noodigde hem dan ook uit, hem in zijn particuliere woning te komen bezoeken, wanneer hij daar slechts den lust toe gevoelde.

Dienzelfden avond reeds zou de nieuwe handelsvriend bij hem dineeren en bij die gelegenheid worden voorgesteld aan Miss Daisy.

Met die toezegging verliet Moore de fabriek weder en stapte in de auto, die hem stond te wachten en die onmiddellijk weder naar New-York overstak.

Juist op den afgesproken tijd vertoonde Moore zich in de woning van Rixey en hij trof daar nog een vijftal andere gasten aan, allen heeren, zoodat er slechts twee dames aan tafel zaten, de dochter des huizes en de huishoudster en dame van gezelschap Miss Constance Dunmore, een dame van onzekeren leeftijd, die waarschijnlijk haar verfd, dat van een verdachte diepzwarte kleur was, slecht passend bij haar fletse tint en haar licht bruine oogen.

Het diner werd opgediend in de groote eetzaal van het koninklijk ingerichte huis en Moore kon zich vrijelijk afvragen, hoe in dit huis wel de feestmaaltijden moesten zijn, nu Rixey dit had bestempeld als „een intiem dineetje zonder omslag”.

Want er waren niet minder dan zeven gangen en vijf bedienden gingen geruischloos af en aan om het vleesch voor te snijden, de zilveren schotels aan te dragen en de wijnglazen gevuld te houden.

Onder de gasten bevond zich ook de particuliere secretaris van Rixey, die naast Daisy was gezeten en zich op zachten toon met het jonge meisje onderhield, nu en dan een scherpen blik werpend op den nieuwen handelsvriend van zijn patroon.

Het gesprek werd er op levendigen toon gevoerd en Moore ontpopte zich als een man, die veel van de wereld gezien had en daarvan op zijn langzame wijze onderhoudend wist te verhalen.

Hij was in Engelsch-Indië en in Afrika geweest en vertelde van de avonturen, welke hij lange jaren geleden als ambtenaar aan De Beersmijnen had beleefd.

Toen hij zweeg, vroeg Daisy, die vol belangstelling had geluisterd:

— Gij hebt zeker veel diamanten door uw handen laten gaan, mijnheer Moore?

— Voor vele honderden millioenen, Miss! antwoordde Moore glimlachend.

— Gij hebt er dus verstand van?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen!

— Zoudt gij mij dan een groot genoeg willen doen?

— Dat spreekt van zelf, Miss!

— De zaak is — ik bezit sedert een paar weken een buitengewoon fraaien diamant, dien papa mij ten geschenke heeft gegeven op mijn verjaardag. Het is een groote, fraai geslepen steen, van een eigenaardige gele kleur. Ik wilde dat gij dien diamant eens goed bekeekt!

— Met genoeg, Miss! zeide Moore met een kleine buiging.

— Geloofst gij dat diamanten ziek kunnen worden?

— Daarvan heb ik nooit gehoord! Met paalen is het heel iets anders — het komt soms voor dat een zeer kostbare paarl binnen enkele maanden al zijn waarde verliest, omdat hij, als men het zoo noemen mag, gaat kwijnen en ziek wordt. Men zegt dat de paarl die geheimzinnige ziekte verkrijgt door de draagster en haar dus in zekeren zin zou overerven, maar ik meen dat dit een fabel is. Er bestaat wel degelijk een bepaalde „Paarlziekte”, ofschoon die zeer zeldzaam voorkomt — gelukkig voor de juweliers! Het is overigens bekend, dat bijna alle paars door het dragen fraaier van glans worden!

Maar waarom hebt gij mij zoeven die vraag gesteld?

— Dat zult gij zelf wel zien, mijnheer Moore! Excuseer mij een oogenblik.

Het jonge meisje was opgesprongen en snelde het vertrek uit, haar servet nog in de hand.

Maar Rixey had de schouders opgehaald en zeide een weinig brommerig:

— Het kind haalt zich allerlei onmogelijke dingen in het hoofd! Zij verzekert bij hoog en bij laag dat haar gele diamant, waarvoor ik nota bene tweehonderd duizend Dollar heb betaald, in glans en schittering achteruit zou gaan. Dat is immers te dwaas om alleen te loopen.

Een oogenblik later keerde het jonge meisje terug, blijkbaar zeer opgewonden.

Zij had een etui van marocain in de hand en riep reeds op de drempel van de deur:

— Het is nog erger geworden, papa en nu zult gij het zelfs niet meer kunnen loochenen dat de glans van mijn diamant verdoft!

Zij was aan de tafel getreden, opende het etui en zette het zoo voor haar vader neder, die een kreet van verbazing slaakte, snel het etui greep en met open mond naar den gelen diamant keek, die daar op zijn bed van satijn lag.

En er was reden om zich te verbazen, want de prachtige diamant, die eenige weken geleden ieders aandacht had getrokken door zijn heerlijke schittering, vertoonde als het ware een waas; het was alsof er een sluier over dien gloed was getogen.

Rixey had den steen met bevende hand opgenomen, draaide hem om en om, liet zich achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Dat gaat mijn verstand te boven! Het valt nu niet langer te loochenen, ik zie het zelf, nu ik den diamant in vier of vijf dagen niet onder de oogen heb gehad. Het is raadselachtig, ik begrijp er niets van!

Moore, die blijkbaar in de grootste verbazing had toegelusterd, vroeg nu:

— Zou ik den diamant eens mogen bezichtigen, mijnheer Rixey?

De fabrikant reikte Moore zwijgend den steen over en deze draaide hem om en om en bekeek hem tenslotte door een kleine zakloupe, welke hij steeds bij zich scheen te dragen.

Een uitdrukking van de grootste verbazing vertoonde zich op zijn trekken, toen hij langzaam het hoofd ophief en vroeg:

— Is dit dezelfde steen, die, naar ik mij meen te herinneren, eenige dagen in de etalagekast van den winkelier Walker heeft gelegen?

— Natuurlijk is het dezelfde! riep Rixey ongeduldig uit.

— En het was de schoonste steen dien ik ooit gezien heb!

Moore bekeek opnieuw den diamant, schudde het hoofd en zeide tenslotte:

— Ik moet u bekennen, dat dit boven mijn bevattning gaat! Iets dergelijks zag ik nog nooit! De verdoffing van den steen schijnt zeer langzaam en vleksgewijze vorderingen te maken en wel van binnen uit! Met de loupe kan men zeer kleine nevelachtige vlekjes zien, alsof het een beslagen ruit was, die zich in het midden van den steen schijnt te vormen en zich dan langzamerhand uitbreiden naar de oppervlakte. Wanneer dit proces niet vanzelf tot staan komt, Miss Rixey, dan zal ik moeten vreezen, dat deze steen binnen veertien dagen even dof zal zijn als een ongeslepen stuk barnsteen.

Het jonge meisje slaakte een kreet van schrik en riep uit:

— Maar hoe is het mogelijk?

Moore haalde de schouders op, blijkbaar zelf zeer verbaasd en gaf ten antwoord:

— Ik weet niet, Miss, dat is alles wat ik u kan zeggen. Het komt wel eens voor dat een diamant op verkeerde wijze geslepen wordt, maar dan treedt de verdoffing onmiddellijk op en daarboven, iets dergelijks is natuurlijk niet aan te nemen van de bekwame werklieden, die een juwelier met een wereldnaam in zijn dienst heeft!

Allen hadden in de grootste verbazing zwijgend toegekeken en iedereen wilde den diamant in handen houden, die op zulk een zonderlinge wijze veranderde en tot een waardeloos stuk steen dreigde te worden.

Nu wendde Moore zich weder tot het jonge meisje en vroeg:

— Hoelang neemt gij deze langzame verandering bij den steen waar, Miss?

— Sedert een dag of tien!

— Gij hebt den steen zeker iederen dag bekeken?

— Verscheidene malen per dag! Dat kunt gij wel begrijpen, bij een stuk van zulk een hooge waarde!

— Waar werd de diamant bewaard, als ik vragen mag?

— In mijn kleine brandkast, waarin ik ook mijn andere juweelen bewaar.

De steen was nu van hand tot hand gegaan, iedereen had er het zijne over gezegd en nu rustte de diamant weder op zijn bed van satijn.

En eensklaps barstte Rixey uit:

— Dit moet aan Walker medegedeeld wor-

den! Wij behoeven hier geen genoeg mede te nemen! Het kan niet anders of de steen moet valsch zijn geweest!

Maar Moore schudde het hoofd en zeide:

— Een man als Walker verkoopt geen valsche steenen, mijnheer Rixey. Daarvoor staat zijn naam u borg! En een valsche steen krijgt misschien bij ruwe behandeling krassen, maar nooit die eigenaardige, melkachtige dofheid.

— Wij zullen wel zien! riep Rixey kortaf. Verontschuldig mij een oogenblik.

Hij stond op, ging naar een klein tafeltje, waarop een telefoon stond in een hoek van het groote vertrek en een oogenblik later hoorde men hem in het toestel spreken.

Eenige minuten later slaakte hij een onderdrukten vloek en toen hij naar de tafel terugkeerde, was zijn anders zoo rood, opgezet gelaat, bleek van schrik en woede.

— Wat is er toch, vader? vroeg Daisy verschrikt.

— Wat er is? De steen is reddeloos verloren en geen dollarcent meer waard! Walker deelt mij zoeven mede, dat hij van denzelfden man, die hem dezen steen verkocht heeft, nog een blauwe en verscheidene zeer groote witte diamanten heeft gekocht. Welnu — bijna allen zijn op het oogenblik niet meer waard dan kiezelsteenen! En hij lijdt een verlies van meer dan vierhonderd duizend dollar!

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Sigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Waar is Reeve?

Reeds den volgenden dag deed het verhaal van de „zieke diamanten” door geheel New-York de rondte.

Walker, die eerst ten koste van zeer groote verliezen, de zaak had willen smoren, in de hoop dat de paar diamanten, die hij verkocht had, den dans zouden zijn ontsprongen, gaf nu met opzet de meest mogelijke ruchtbaarheid aan de

zaak, teneinde aan te toonen, dat hij zich zonder schuld gevoelde,

Trouwens, als hij het niet had willen doen, dan zou hij er wel toe gedwongen zijn door Thomas Rixey, die woedend was, omdat hij tweehonderd duizend dollar in het water had geworpen en door de schatrijke weduwe van een spoorwegkoning, die den blauwen diamant

had gekocht, nadat hij een dag in de etalagekast had gelegen en die, zonder Walker zelfs te waarschuwen, onmiddellijk naar de politie was geloopt en daar een aanklacht had ingediend en een eisch tot schadeloostelling, daar zij vast overtuigd was, dat men haar een valschen diamant in de handen had gestopt.

Maar het bleek gelukkig voor Walker al spoedig, dat hij zich in dat opzicht niets te verwijten had, want er waren wel tien getuigen, deskundigen, die de steenen hadden onderzocht en ze „loupe-echt” hadden bevonden.

Bovendien — de juwelier had nog een aantal van de gekochte diamanten onder zijn berusting en de door de politie in de armen genomen deskundigen verklaarden allen, zonder aarzeling, dat de steenen echt waren.

En toch vertoonden zes daarvan reeds de beginstadia van de noodlottige, geheimzinnige ziekte, waardoor de kostbare steenen waren aangetast.

Het spreekt van zelf, dat nu in de eerste plaats de aandacht van de politie gevestigd werd op den man, van wien Walker al de steenen gekocht had, op Reeve.

Maar toen een inspecteur eens een onderzoek ging instellen in Harlemstreet 19, bleek het, dat Reeve dit adres sedert een week verlaten had en niemand kon hem inlichten aangaande zijn tegenwoordige verblijfplaats.

Toen werd een huiszoeking ingesteld.

De geheele woning, die uit twee tamelijk armoedige kamers had bestaan, werd zorgvuldig nagezocht, maar men kon er volstrekt niets vinden, dat eenige aanwijzing gaf betreffende de persoonlijkheid van den geheimzinnigen man, die binnen enkele weken alleen aan Walker voor een bedrag van tachtig duizend dollar aan diamanten had verkocht.

Maar er waren nog geen volle vier en twintig uur verlopen, of er kwamen andere juweliers opdagen, allen uit New York en die verklaarden, steenen te hebben gekocht van een vreemdeling, wiens uiterlijk nauwkeurig overeenstemde met de beschrijving, die Walker van den man gaf.

Er waren er tenslotte niet minder dan twaalf uit verschillende wijken der reusachtige wereldstad en allen kwamen zij met dezelfde klacht — de meerendeels zeer groote diamanten, welke zij van den geheimzinnigen vreemdeling gekocht

hadden, vertoonden, de een wat vroeger, de ander wat later, allen in meer of mindere mate die zonderlinge verdoffing, die ze volkomen waardeloos maakte.

Sommige diamanten hadden slechts enkele doffe vlekjes, die als vlokjes binnen in den steen schenen te zweven — anderen waren weder over de geheele oppervlakte met een grauw waas overtoegen en stonden in waarde gelijk met een kiezelsteen.

In den loop van het onderzoek, dat met den grootsten ijver werd voortgezet, nu een man als Thomas Rixey de dupe van de historie was geworden, kwam het natuurlijk eveneens aan het licht, dat niet alleen Walker, maar ook de andere juweliers de steenen voor een betrekkelijk klein bedrag hadden gekocht en van vijfhonderd tot duizend procent winst hadden gemaakt.

Geen hunner had zich ook de moeite gegeven naar de herkomst van de diamanten te vragen, maar dit eene stond vast — de steenen waren echt geweest en zij waren het nu nog!

Tevergeefs martelden de geleerden hun hersens om tot een oplossing van het raadsel te geraken.

In de dagbladen verschenen onmiddellijk met photo's verluchte artikelen, waarin tal van verklaringen van het eigenaardige geval werden gegeven. De een geloofde aan een soort pest, zooals die ook sommige paarloesters aantast, een tweede meende de verdoffing te moeten toeschrijven aan een verandering van spanning in het inwendige van de diamanten en een derde meende die zelfs niet anders te kunnen verklaren dan door den invloed van booze machten.....

Maar al deze verklaringen voldeden John Raffles alias Moore niet!

Hij had het huis van Rixey, waarin hij op zoo'n sluwe wijze had weten binnen te dringen, niet alleen zeer teleurgesteld, maar ook zeer verbaasd gelaten.

De Gentleman Dief had een oogenblik plaats gemaakt voor den man der Wetenschap, die hier voor een raadselachtig geval staat, hetwelk hij tot iederen prijs wil trachten op te lossen.

En dat zou hem zeker gemakkelijker gevallen zijn, wanneer men hem een der steenen had willen toevertrouwen en hij hier te New-York de beschikking had gehad over het voortreffelijk ingerichte chemische laboratorium, hetwelk hij te Londen bezat.

Hij had aan het diner deelgenomen in de stille

hoop, dat er zich wellicht een gunstige gelegenheid zou voordoen den gelen diamant te rooven — en hij had genoeg moeten nemen met een eenigszins overladen maag!

Een ruil, die voor een man als Raffles zeer onaangenaam moest zijn.

Maar waarom meldde Reeve zich niet aan?

Waar was deze geheimzinnige man?

Vreesde hij misschien, dat men hem van bedrog zou betichten? Dat men den koop ongedaan zou maken?

Het was nu uitgemaakt, dat hij in ongeveer zestien dagen in het geheel te New-York niet minder dan vijftientig diamanten had verkocht — voor het meerendeel van een zeldzame grootte en een bijzondere kleur, maar allen van denzelfden schitterenden glans, hetzelfde zuivere water.

Hoe kwam hij aan al die diamanten?

Had hij er nog meer van?

Men had de meening moeten loslaten, als zouden zij afkomstig zijn geweest van de Romanoffs, of van een der schatrijke Russische Grootvorsten, want hun juweelenschat was bij alle juweliers van de wereld nauwkeurig bekend.

Ook meldde geen der politie-autoriteiten in de buitenlandsche hoofdsteden een juweelendiefstal van belang.

Maar waar kwamen dan toch die diamanten vandaan, waarvan er twaalf de grootte van een duivenei overtroffen?

Waarom nam de verkooper genoeg met zulk een lagen prijs?

Al die vragen drongen zich aan Raffles op, en hij kon er zich zelf geen antwoord op geven.

Hij en zijn beide metgezellen bewoonden nog het kleine landhuis, even buiten de stad en hij had zich voorgenomen, New-York in geen geval te verlaten, alvorens dit raadsel was opgelost, al zou hem die oplossing thans niet het minste voordeel meer opleveren.

In de gedaante van Moore bezocht hij een paar dagen na het diner, waaraan hij had deelgenomen, het huis van Thomas Rixey, op een tijdstip, waarop hij den fabrikant meende thuis te treffen, teneinde uit diens mond zoo mogelijk nog eenige nadere bijzonderheden te vernemen, aangaande de geheimzinnige zaak van den diamant.

De bediende, blijkbaar op de hoogte van de belangrijkheid van dezen klant, zeide dat zijn

meester niet thuis was, maar bood aan, hem bij Miss Daisy aan te dienen.

Raffles weifelde even, maar volgde toen den bediende naar het prachtige boudoir van de dochter des huizes.

Het jonge meisje bleek niet alleen te zijn.

Haar neef, Jack Terrell, bevond zich bij haar, maar een enkele blik op hun gelaat was voor Raffles voldoende om hem de overtuiging te schenken, dat het nog steeds niet wilde vloten tusschen de beide jongelui, ondanks de pogingen van Rixey, om tusschen hen een huwelijk tot stand te brengen.

Zij zaten stijf tegenover elkaar, de een op een sofa, de ander in een schommelstoel en het leek wel alsof zij over zaken spraken — maar in ieder geval niet over zaken der liefde! Terrell was een weinig bleek, toen hij opstond bij het binnenkomen van den gewaanden Australischen handelman.

Moore, wiens naam door den bediende was afgeroepen, trad met een glimlach binnen, en verontschuldigde zich, dat hij Daisy op dat uur kwam storen.

— De zaak is, Miss, dat ik zeer veel belang stel in het geheimzinnige geval van den gelen diamant en dat ik de hoop koester, dat uw vader nog iets bijzonders had ontdekt! Nu hij niet thuis is, heb ik mij het genoeg niet willen laten ontnemen, u zelve even goeden dag te zeggen en naar uw welstand te vragen!

— Ik dank u, mijnheer Moore — ik zelf ben volkomen gezond — maar mijn diamant wordt hoe langer hoe zieker! antwoordde het meisje zuchtend.

— Mag ik vragen of gij den steen reeds aan de politie hebt ter hand gesteld? vroeg Raffles weder.

— Nog niet!

— Hebt gij er iets tegen, hem mij nog eens te toonen?

— Niet in het minst, mijnheer Moore!

En het jonge meisje begaf zich naar een kleine brandkast, op een houten voetstuk geplaatst, die in een hoek, half verborgen door een Japansch kamerschut, stond.

Een oogenblik later kwam zij terug met het marocain lederen etui, hetwelk zij opende, om Raffles den diamant te toonen.

En met de grootste verbazing zag deze hoe de steen sedert zijn laatste bezoek bij Rixey nog

doffer was geworden en nu geen enkel plekje meer vertoonde, dat aan den vroegeren, zoo schitterenden steen herinnerde.

Het was nu niets meer dan een zoo goed als waardelooze steen, een kei, hoogstens een stuk ongeslepen barnsteen.

Raffles nam den diamant tusschen de vingers en trachtte hem op zijn mouw te doen glanzen, het gaf evenwel niets.

Hij ging er mee naar het venster en wendde zich tot het jonge meisje met de vraag:

— Wilt gij mij toestaan, te trachten met den steen een kleine kras in de vensterruit te maken?

— Ga uw gang, mijnheer Moore! antwoordde het jonge meisje.

Raffles zocht een plekje in den bovenhoek van de ruit uit en maakte er een kleine kras in met behulp van den steen — en de hardheid van den diamant bleek nog niets te hebben verloren.

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk! mompelde Raffles half voor zich heen. Maar dit staat wel vast — onze vriend Reeve heeft u allen bij den neus gehad!

Hij had hierbij een schuinsch oogje geworpen op den jongen man, die tot dusverre zwijgend terzijde had gestaan.

Maar dadelijk trok Terrell het zich aan.

Zijn stem had een toornigen klank, toen hij uitriep:

— Dat moet nog worden bewezen, mijnheer Moore! Hijzelf kan evengoed het slachtoffer zijn geweest van een bedrieger!

— Als dat zoo is, mijnheer Terrell — waarom houdt Reeve zich dan schuil? Waarom meldt hij zich niet bij de politie aan? Waarom geeft hij den naam niet op van den man van wien hij die tachtig of honderd groote diamanten gekocht heeft — naar hij zegt?

Terrell had de lippen op elkaar genepen en eenige oogenblikken keken de beide mannen elkander zwijgend aan, alsof zij elkanders gedachten wilden lezen.

Toen hernam de jonge man op doffen toon:

— Hij kan er zijn reden voor hebben om zich schuil te houden! Misschien durft hij zich niet vertoonen, omdat hij vreest, dat — — dat — —

— Dat men hem van opzettelijk bedrog zal beschuldigen, wilt gij zeggen! vulde Raffles den zin aan. Het is niet onmogelijk! Zeg mij eens eerlijk, mijnheer Terrell, hoe denkt gij zelf over deze hoogst zonderlinge zaak — het dof en

waardeloos worden van een tachtigtal diamanten van buitengewone grootte, die allen door denzelfden persoon zijn verkocht — tegen een zonderling lagen prijs, laat ik er dit terloops aan toevoegen!

Terrell antwoordde niet aanstonds, maar wreef zich met de hand over het voorhoofd, blijkbaar ten prooi aan de grootste ontroering.

Toen trad Raffles op hem toe en zeide met zijn diepe, warme stem:

— Gij moet de waarheid onder de oogen durven zien, mijnheer Terrell! Laten wij elkander niet langer trachten te bedriegen. Er kan op dit oogenblik niet langer aan worden getwijfeld, Reeve heeft de diamanten, welke hij aan die tien of twaalf juweliers verkocht, zelf vervaardigd!

Gedurende eenigen tijd bleef het zeer stil in het prachtig ingerichte boudoir.

Terrell had zich op een stoel laten neervallen en verborg het gelaat in de handen.

Door medelijden bewogen was het jonge meisje op hem toegetreden en had hem de kleine hand op den schouder gelegd.

En Raffles zag in een oogwenk, dat de beide jongelieden het zoeven reeds over het zelfde onderwerp moesten hebben gehad.

En hij ging door:

— Ofschoon het slechts hoogst zelden voorkomt en tot de allergrootste uitzonderingen behoort, kan men zich nog begrijpen, dat een diamant door de een of andere oorzaak dof wordt. Maar dat dit het geval is met tachtig diamanten en wie weet nog meer, dat valt buiten iedere redelijke mogelijkheid. Reeve heeft de diamanten, ik herhaal het, zelf gemaakt en ik moet zeggen, dat hij het gedaan heeft op een wijze, die nimmer tot een ontdekking zou hebben geleid, als zich die noodlottige, geheimzinnige kwaal van het dof worden niet had geopenbaard. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik verstand heb van diamanten en ik zeg u, dat ze van echt niet te onderscheiden waren, zelfs niet door den meest wantrouwenden vakman! Maar Reeve moet zich in een of ander opzicht hebben vergist en zijn uitvinding is waardeloos geworden!

Maar plotseling sprong Terrell op, kwam op Raffles toe en vroeg met bevende stem:

— Geloofst gij, mijnheer, dat, wat Reeve gedaan heeft, strafbaar is voor de Wet?

Hij keek Raffles aan en scheen hem het antwoord van de lippen te willen lezen.

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen op zachten toon!

— Ik vrees dat ik op die vraag bevestigend moet antwoorden, mijnheer Terrell! Het is natuurlijk niet strafbaar, diamanten te maken, evenmin als er ooit straf op heeft gestaan goud te vervaardigen. Reeds menigmaal is men er in geslaagd, zeer kleine kunstmatige diamanten te vervaardigen, maar de aanmaakkosten waren zoo buitensporig hoog, dat die kunstdiamanten nog duurder waren dan de echte! Het wordt echter anders, wanneer men die nagemaakte diamanten als echte verkoopt. Daardoor verandert natuurlijk de zaak, de Wet beschouwt het als bedrog, oplichting, voorspiegeling van valsche daadzaken met het doel, zich wederrechtelijk te bevoordeelen, of hoe het anders mag heeten! Natuurlijk spreek ik nog niet eens van de ontzaglijke crisis, welke het gevolg zou zijn van een overstelping van de markt met nagemaakte diamanten, die van echte niet te onderscheiden zijn, zelfs niet door een juwelier!

Terrell had het hoofd gebogen en zijn knap gelaat was smartelijk vertrokken.

Toen zeide hij:

— Ik vreesde er reeds voor! Daarom komt Reeve natuurlijk niet boven water. Hij is natuurlijk gevlucht, wie weet waarheen! Misschien heeft hij Amerika reeds verlaten!

Raffles keek den jongen man even aandachtig aan en hernam toen op levendigen toon:

— Dat geldt voor Reeve misschien, mijnheer Terrell, maar zeg mij eens, hebt gij Miss Reeve ook in al dien tijd niet gezien?

Terrell deed een stap terug, verbleekte nog erger en stamelde toen:

— Waarom vraagt gij dat, mijnheer?

— Ja, ik begrijp het wel, gij stelt u zelf de vraag, waarmede ik, die u volkomen vreemd is, mij bemoei! Maar ik heb een leelijk gebrek en dat is, ook ongevraagd mijn neus in ander mans zaken te steken. Gij ziet dat ik eerlijk ben en althans de hoedanigheid bezit, mijn fouten volmondig te erkennen! Ik weet meer, mijnheer Terrell, dan gij kunt vermoeden! Ik heb dat jonge meisje, voor wie ik een warme belangstelling koester, aandachtig gadegeslagen! En de neef van mijnheer Rixey is mij evenmin onverschillig! Intusschen, wanneer gij mijn vraag onbescheiden vindt, dan moogt gij het er voor houden, alsof zij niet gedaan is!

— Zij overvalt mij een weinig, mijnheer Moore, dat is alles! hernam Terrell op zachten toon. Ik zie niet in waarom ik het geheim zou houden — ik heb Miss Reeve niet meer terug gezien sedert den dag waarop het bericht van de vernietiging van den gelen diamant in de bladen verscheen.

— Mag men weten hoe gij het jonge meisje hebt leeren kennen?

— Wel, heel prozaïsch. Op straat, mijnheer! Het was zeer glad dien dag, zij viel, ik hielp haar opstaan, wij spraken met elkaar — dat is alles!

— Gij wist dat haar vader — verre van rijk was?

— Ik wist dat hij geen cent bezat, mijnheer! antwoordde Terrell, nu een weinig kortaf.

— Ja, ja ik zie het wel — gij denkt bij u zelf, dat die mijnheer Moore, een oude eigenwijze bemoeial is! zeide Raffles glimlachend. En toch meen ik te mogen verzekeren, mijnheer Terrell, dat gij misschien over eenige dagen anders over hem denkt — heel, heel anders!

Hoofdstuk VII.

De Krankzinnige.

Een paar minuten later stond Raffles weder op straat.

De geheimzinnige zaak hield zijn aandacht zoozeer gespannen, dat hij aan niets anders dacht, dan haar mede te helpen oplossen.

Hij riep een huurauto aan en liet zich naar

de zaak van Walker brengen, aan wien hij eenige nadere inlichtingen wilde vragen.

Hij zou zich desnoods voordoen als particulier detective in dienst van Rixey.

En juist toen hij den chauffeur betaalde, zag hij een vrouw snel de draaideur binnengaan van

de juwelierszaak, die hij, ofschoon zij zwaar gesluierd was, aanstonds herkende — het was Renee Reeve.

Een oogenblik stond Raffles zeer verbaasd, maar toen bedacht hij zich geen oogenblik meer, maar ging op zijn beurt den winkel binnen.

Hij betrad dezen, juist toen het jongemeisje verdween in de particuliere spreekkamer van den juwelier.

Toen wendde hij zich tot een van de bedienden en vroeg:

— Zou ik mijnheer Walker een oogenblik kunnen spreken over een hoogst belangrijke zaak?

— Het spijt mij, mijnheer — mijnheer Walker heeft op het oogenblik bezoek! antwoordde de bediende. Als gij echter een oogenblik zult willen wachten....

— Dat zal ik gaarne doen! Ik heb den tijd en wat ik mijnheer Walker te zeggen heb is van het grootste belang.

En Raffles nam plaats in een van de gemakkelijke stoelen, welke hier en daar in den winkel waren geplaatst.

Maar eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich weder tot den bediende en vroeg:

— Het is misschien niet zeer bescheiden van mij, mijnheer, maar zoudt gij mij willen veroorloven hier even te telefoneeren?

— Maar dat spreekt vanzelf, mijnheer! antwoordde de jonge man op het tafeltoestel wijzend, dat op een hoek van de toonbank stond.

Raffles ging er heen, zocht even in het telefoonboek en belde Jack Terrell op.

De jonge man was zoeven naar zijn jonggezellenwoning teruggekeerd en kwam zelf aan het toestel.

En Raffles zeide slechts dezen korten zin:

— Mijnheer Terrell — gij spreekt met Moore. Ik zou u willen verzoeken, met uw vlugste auto naar den winkel van Walker te komen — Miss Reeve is hier en wellicht heeft zij uw bescherming van noode!

Hij hoorde slechts een onderdrukten kreet als antwoord en daarop legde hij glimlachend de telefoon neder, ging naar zijn stoel terug en wachtte.

Hij zat tamelijk dicht bij de deur van het particulier spreekvertrek, maar toch kon hij niets hooren.

Maar nu kwam het hem voor, alsof hij daarbinnen het met moeite onderdrukte krampachtige snikken hoorde van een vrouw, wanhopig en tot het uiterste getroffen.

En toen bedacht hij zich niet langer.

Hier was een ongelukkige vrouw, die zeker kwam om haar vader te verdedigen en die nu geheel alleen stond tegenover een man, die zeker niet zou nalaten, van zijn recht tot het uiterste gebruik te maken.

In twee stappen was hij bij de deur en voor een der bedienden hem had kunnen weerhouden, deed hij de deur open en stond op den drempel van het weelderige vertrek.

In het midden daarvan stond Walker, met een bleek gezicht, woedend en buiten zichzelf.

Hij had blijkbaar zoeven de telefoon ter hand genomen, om te gaan spreken.

Tegenover hem stond Renee Reeve, met smekend gevouwen handen en doodsbleek gelaat.

Zij had haar sluier naar achteren geworpen en haar mooie oogen stonden vol tranen.

Walker had zich driftig omgewend op het hooren van de deur, die openging en keek den indringer toornig aan, achter wien hij het verschrikte gezicht van zijn bediende zag.

— Wat wilt gij, mijnheer? Waarom dringt gij hier ongeroepen binnen! Ziet gij niet dat ik in gesprek ben?

— Dat zie ik, mijnheer Walker en ik kom juist binnen, omdat ik aan dat gesprek zoo gaarne zou deelnemen! antwoordde Raffles bedaard. Zoudt gij niet aan uw bediende willen zeggen dat hij ons alleen laat? Geloof mij, gij zult er goed aan doen!

— Maar ik ken u in het geheel niet, mijnheer! riep Walker driftig uit. Ik moet hier een zaak van het grootste gewicht afhandelen!

— Juist, zeer juist! Wij zullen het met ons drieën doen! zeide Raffles levendig. Ik ken deze jonge dame zeer goed en ook mijnheer Reeve! Wij zullen tot een vergelijk komen, geloof mij!

Walker scheen nog even te aarzelen en maakte toen een ongeduldig gebaar tegen den bediende, die de deur langzaam en als met tegenzin sloot.

— Ik wist wel dat gij verstandig zoudt zijn, mijnheer Walker! hernam Raffles glimlachend. En zeg mij nu eens wat gij met die telefoon wilt doen, die gij daar zoo krampachtig vasthoudt?

— Wat ik wilde doen? Maar wat drommel, ik wil de politie natuurlijk opbellen! En reeds

wilde de juwelier den hoorn aan zijn oor brengen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en zeide:

— Wacht een oogenblik, mijnheer Walker, dat kunt gij altijd nog doen! Wij zijn hier twee mannen tegen een vrouw, een meisje nog; de overmacht is zoo groot, dat gij geen vrees behoeft te koesteren.

En glimlachend nam hij den juwelier de telefoon af en legde haar op den haak.

— Nu moesten wij eens praten! hernam hij.

— Praten? Praten? Wat valt hier te praten? riep Walker kwaad. En om te beginnen, wie zijt gij en waar bemoeit gij u eigenlijk mee?

— Dat is in enkele woorden te zeggen, mijnheer Walker! Ten eerste ben ik een handelsvriend van mijnheer Rixey en ik ken zijn dochter goed, die den thans bedorven gelen diamant van haar vader ten geschenke heeft gekregen. Ten tweede heb ik verstand van juweelen. En ten derde wil ik niet dat men Miss Reeve in een zaak betreft, waarmede zij blijkbaar niets te maken heeft! Dat is duidelijk, nietwaar?

— Niets te maken? schreeuwde Walker, nu vuurrood van drift. Niets te maken, zegt gij? Wilt gij mij soms wijs maken, dat zij het niet geweten heeft dat haar vader valsche diamanten maakte? Want het staat nu als een paal boven water, die diamanten zijn valsch geweest, allemaal. Trouwens, gij behoeft mij niet te gelooven, zij zelve heeft het mij zooeven bekend, dat zij op de hoogte was van de proefnemingen van haar vader en zij was er ook van op de hoogte dat hij diamanten maakte!

— Is dat zoo, Miss? vroeg Raffles op zachten toon.

— Het is zoo, mijnheer! antwoordde het jonge meisje, bijna onhoorbaar.

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek en eensklaps barstte Renee Reeve uit:

— Ik zweer u, mijnheer, dat ik niet slecht ben! Ik heb mijn vader gesmeekt, dadelijk een einde te maken aan den verkoop van zijn nagemaakte diamanten! Ik wist zelfs niet dat hij na den gelen diamant nog anderen verkocht had, hij heeft 't buiten mijn voorkennis gedaan! En ik had dat geld nodig, dat geld, hetwelk de eerste diamant ons opleverde, welke mijnheer Walker heeft verkocht voor tienmaal zooveel als hij er zelf voor betaalde! Ik wil nu niets verzwijgen, mijnheer, want ik gevoel dat gij het goed met

mij meent. Mijn vader leed aan een kwaal, waarvoor hij slechts genezing zou kunnen vinden in het Zuiden van Frankrijk, men had hem gezegd dat hij zich daarna moest laten opereeren door een beroemden Parijschen geneesheer. Mijn vader was alles voor mij, maar wij hadden geen geld. Ik zag hem voor mijn oogen wegwijnen en toen heb ik toegestemd in den verkoop van den gelen diamant! En nu, nu behoeft het niet meer, nu is alles voorbij.

Zij had dit laatste op een toon van diepe smart en wanhoop gefluisterd.

Zij wrong radeloos de handen en weer rolden de brandende tranen over haar wangen.

Maar Walker riep woedend uit:

— Met dat alles heb ik niets te maken! Ik beschouw u als de medeplichtige van uw vader en ik zou wel eens willen zien, wie mij zou weerhouden de politie te waarschuwen.

— Dat zal ik doen, mijnheer Walker! zeide Raffles koeltjes. Ik wil niet dat gij de politie opbelt, voor ik u daartoe verlof geef! Ja, kijk mij maar aan — ik meen wat ik zeg! Gij hebt immers gehoord wat Miss Reeve u zooeven mededeelde?

— En ik heb hem geld aangeboden, mijnheer! riep het jonge meisje wanhopig — ik heb hem tot den laatsten cent het geheele bedrag willen teruggeven, wat hij mijn vader voor de diamanten heeft betaald en ik was voornemens, hetzelfde te doen bij de andere juweliers.

— Hoort gij dat, mijnheer? vroeg Raffles koud. Wat hebt gij daarop te zeggen?

— Ik heb er op te zeggen, dat mij dat niet helpt! riep de juwelier woedend. Gij begrijpt toch wel, dat degenen, aan wie ik de diamanten verkocht heb, mij om schadeloosstelling zullen aanspreken. Zij zullen den koop ongedaan willen maken, op zijn best.

— Welnu — dan geeft gij hun eenvoudig de koopsom terug. Gij neemt het geld van Miss Reeve aan en dan is het alsof er niets geschied is.

— Niets geschiedt? riep de juwelier uit. Geloofst gij dat? Wie waarborgt ons, dat haar vader niet zal voortgaan met het produceeren van valsche diamanten en die bij honderden, bij duizenden op de markt zal werpen en daardoor een onmetelijk onheil zal stichten?

— Mijn vader zal nooit meer diamanten maken, mijnheer Walker! zeide Renee op heeschen toon,

— Nogmaals — wie waarborgt mij dat?

— Dat waarborgt u zijn toestand — mijn vader is krankzinnig geworden! antwoordde Renee zacht.

Raffles was met een stap bij het jonge meisje en zeide op bewogen toon:

— Dat is vreeselijk, Miss! Hoe is dat gekomen?

— Het kwam plotseling, mijnheer — bij het lezen van de eerste berichten over het bederven van de diamanten. Het was zijn levenswerk, moet gij bedenken. Pas weinige dagen tevoren had hij eindelijk zijn uitvinding voltooid en hij had zich niet eens den tijd gegund, rustig af te wachten, of het resultaat van zijn werk ook duurzaam zou zijn. Hij werd eerst aangegrepen door een doffe melancholie en toen kwam de uitbarsting. Hij ging in zijn kleine werkplaats en vernielde daar alle documenten die op de vervaardiging van de diamanten betrekking hadden. Met een zwaren moker verbrijzelde hij alle toestellen en ik was radeloos van angst en wanhoop, toen ik mijn vader in dien toestand zag. Ik heb dadelijk zoodra ik kon een dokter uit de buurt laten komen en deze onderzocht mijn vader, die toen reeds weder tot kalmte was gekomen — maar het was de kalmte van den waanzin — zijn geest was in diepe duisternis gedompeld en hij kon geen antwoord meer geven op de vragen, die hem werden gesteld.

Raffles had langzaam het gelaat naar den juwelier toegewend, die met gefronste wenkbrauwen had zitten luisteren en zeide nu:

— Gij hebt het gehoord, mijnheer Walker! Met Reeve is het geheim van zijn uitvinding ten gronde gegaan en gij hebt niets meer van hem te vreezen. Onder die omstandigheden zou het onmenselijk zijn, zijn dochter te willen benadeelen — dat zult gij nu zelf ook wel inzien!

— Alles goed en wel — maar wie zegt mij, dat dit alles waar is? En dat de jonge dame geen tijd tracht te winnen, om den aftocht van haar vader te dekken!

Renee slaakte een luiden kreet van toornige verontwaardiging en Raffles maakte een dreigend gebaar en zeide:

— Gij beticht haar dus van een leugen? Nu, gij zult spoedig genoeg overtuigd worden! Gij hebt daartoe niets anders te doen dan Miss Reeve te vergezellen naar het huis van haar vader, dat zij wel niet weigerachtig zal zijn u

aan te wijzen, al kan ik mij zeer goed voorstellen, dat zij er voor terug deinsde die verblijfplaats aan de politie mede te deelen. Maar stil — ik geloof dat daar nog iemand nadert, die het recht heeft hier aanwezig te zijn.

Er was zoeven op de deur geklopt en een bediende stak het hoofd door een kier van de deur en vroeg:

— Mijnheer Walker — daar is mijnheer Jack Terrell. Moet ik hem binnenlaten?

— Ja, laat hem binnenkomen! antwoordde Raffles snel, voor de juwelier antwoord had kunnen geven.

En hij wenkte den jongen man binnen te komen.

Terrell trad binnen, zeer ontdaan, maar met een gelaat, stralend van liefde.

Hij ging onmiddellijk op Renee toe en nam haar zonder omslag in zijn armen, zich niet bekommerend om de beide mannen.

— Dat is de verloofde van de jonge dame, mijnheer Terrell! zeide Raffles eenvoudig, zich tot den verbaasden juwelier wendend. Ik heb hem telefonisch verzocht hier te komen, toen ik het jonge meisje in uw particulier spreekvertrek wist! Ik vind dat wij tactvol zullen handelen, door maar juist te doen alsof zij er niet zijn! Vindt gij dat ook niet? En ik heb zelfs nog een beter plan — mijnheer Terrell zal Miss Reeve vergezellen naar het huis van haar ongelukkigigen vader! Zijn woord zal u natuurlijk wel voldoende zijn, nietwaar?

De juwelier bromde iets onverstaanbaars en Raffles vervolgde:

— Het is wel niet erg duidelijk wat gij zegt, maar wij zullen het maar als een toestemming beschouwen!

Daarop wendde Raffles zich tot den jongen man en zeide ernstig:

— Gij weet wat er geschied is, mijnheer Terrell! Gij weet — dat de vader van Miss Reeve diamanten maakte en die als echte verkocht?

— Ik weet het, mijnheer! antwoordde Terrell, bleek, maar met vaste stem.

— Maar gij blijft niettemin bij uw plan om Miss Reeve tot uw vrouw te maken?

— Meer dan ooit, nu zij mijn hulp niet ontberen kan!

— Dat heb ik wel verwacht! Miss Reeve is in geen geval aansprakelijk voor wat haar vader mag hebben misdaan!

— Maar twaalf New-Yorksche juweliers lijdten een schade van een half millioen! schreeuwde Walker woedend.

— Dat is niet heel erg — zij kunnen er tegen! zeide Raffles schouderophalend. Ik zou mij maar troosten met de overweging dat er van Reeve toch niets meer te halen is! Neem het bedrag aan, dat Miss Renee u aanbiedt — en tracht er u verder zoo goed mogelijk uit te redden!

— Maar ik zal mijnheer Rixey tweehonderd-duizend dollar moeten betalen en zijn steen moeten terugnemen! jammerde de juwelier.

— Dat is heel onaangenaam voor u — maar als gij den man, die u den diamant verkocht, een behoorlijken prijs had betaald, dan zou Miss Reeve u meer terug hebben moeten geven en uw verlies was niet zoo zwaar geweest!

— Ik ben geruïneerd! riep Walker op dramatischen toon. Het is mijn ondergang!

— Kom kom, gij overdrijft! hernam Raffles koeltjes. Gij zijt juwelier, gij zijt eenige malen millionnair en dan besteelt gij uw klanten nog maar wat meer — dat is alles. Ik ben overtuigd, dat gij binnen enkele maanden uw schade zult hebben ingehaald!

En Raffles wendde zich weder tot Terrell en zeide op zachten toon:

— Gij zult wel begrijpen, mijnheer Terrell, dat uw oom heel kwaad zal zijn?

— Laat hij kwaad zijn!

— Hij zal u geen cent nalaten, gij krijgt geen aandeel in zijn fabriek!

— Laat hij zijn fabriek houden — ik heb

Renee — en een van de vrienden van mijn oom heeft mij een plaats als boekhouder op zijn eigen fabriek beloofd. Vijfduizend dollar in het jaar aanvangssalaris. Het is aan de grens van Canada, maar dat kan ons niet schelen!

— Dat mag ik hooren! riep Raffles met schitterende oogen uit. Ik kan u niet zeggen welk een genoeg het voor mij is, weer eens een man te ontdekken, die zijn hart luider laat spreken dan zijn zelfzucht en zijn beurs. Gij zult het ver brengen, mijnheer Terrell! Daarvan ben ik overtuigd! En wees nu zoo goed en gaat nu spoedig heen, gij beiden! Het zou mij niet verwonderen als uw oom tenslotte toch toegaf — nu de keuze van zijn dochter ook in een geheel andere richting ligt!

— Mijnheer Moore — gij zijt de vreemdste man, dien ik nog ooit ontmoet heb! riep Terrell verwonderd uit. Maar Renee en ik danken u hartelijk voor uw goede meening over ons.

Een krachtige handdruk — en het verliefde paartje verliet het vertrek, zonder acht te slaan op den verbolgen juwelier.

En toen de zoogenaamde Moore het tien minuten later verliet en Walker weder alleen was, vermiste hij uit de vitrine van zijn particulier spreekbureau een fraaie diamanten diadeem en daarvoor in de plaats lag een visitekaartje, keurig bedrukt met den naam

JOHN RAFFLES

en daaronder stond geschreven:

„Ter herinnering aan ons aangenaam onderhoud op 12 Maart 19'.”

De volgende aflevering (No. 461) bevat;

De moord op John Cormick.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885